

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1933

ΔΡΙΘ. 46

ΝΟΜΟΣ 5889 *

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του δια του από 25 Μαΐου 1932 Π. Διατάγματος κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 «περί ένοριακών ναών και εφημερίων και Γαμείου άποδοχών και ασφαλίσεως του κλήρου της Ελλάδος»

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Έχοντες υπ' όψει το άρθρον 75 του Συντάγματος, εκδίδομεν τον έπόμενον Νόμον, ψηφισθέντα υπό της Βουλής και της Γερουσίας.

Άρθρον 1.

Οί εν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν και τῇ Μητροπόλει Θεσσαλονίκης ὑφιστάμενοι και λειτουργούντες προσφυγικοί ναοί ἀναγνωρίζονται δυνάμει του παρόντος νόμου ένοριακοί και άνευ τῆς τηρήσεως των δια του άρθρου 10 του ὡς ἄνω νόμου 5439 απαιτουμένων διατυπώσεων και ἀσχέτως του εἰς αὐτούς ὑπαγομένου ἀριθμοῦ οἰκογενειῶν.

Οί εν τοῖς οὗτω καθισταμένοις ένοριακοῖς προσφυγικοῖς ναοῖς ὑπηρετούντες, κατά τὴν δημοσίευσιν του παρόντος, εφημέριοι καθίστανται αὐτοδικαίως τακτικοί, αἱ θέσεις δὲ αὐτῶν χηρεύσασαι πληροῦνται δι' ἐκλογῆς δι' εφημερίων τοῦλάχιστον τῆς κατά το άρθρον 82 του αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου 5439 τρίτης κατηγορίας, πλὴν εἰάν ὁ πληθυσμὸς τῆς ένοριακῆς περιφερείας ἀξήθη μέχρι τῆς ὑπὸ του άρθρου 18 του νόμου 5439 απαιτουμένης πρὸς ὑπαρξιν ένορίας βάσεως ἀριθμοῦ οἰκογενειῶν, ὅποτε διὰ τὴν ἐκλογὴν εφημερίων τηροῦνται πᾶσαι αἱ διατάξεις του νόμου 5439.

Άρθρον 2.

Ἡ παράγραφος 1 του άρθρου 12 του ὡς ἄνω νόμου 5439 τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς.

Ἀπαντα τὰ ἐξωκλήσια και παρεκκλήσια τὰ ἔχοντα ἐτήσιον ἀκαθάριστον ἔσοδον κάτω μὲν τῶν 20.000 δραχμῶν ὑπάγονται ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν και διαχείρισιν εἰς τὸν ένοριακὸν ναόν, ἄνω δὲ τῶν 20.000 δραχμῶν εἰς τὴν διοίκησιν και διαχείρισιν του TAKE, εἰς ὃ περιέρονται ὑπὲρ τῆς ασφαλίσεως του κλήρου και τὰ καθαρὰ ἔσοδα αὐτῶν ὑποχρεωμένου του TAKE εἰς τὴν συντήρησιν τῶν ἐξωκκλησιῶν τούτων και παρεκκλησιῶν.

Ναοὶ ἢ παρεκκλήσια τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐπικουροῦντα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα τῆς Ἐκκλησίας λειτουργοῦσιν ἑλευθέρως, ἢ δὲ διοικήσεις και διαχείρισεις αὐτῶν ὑπάγονται εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν.

* Ἐφημ. Κυβερν. 24 Ὀκτωβρ., 1933 Τετχ. Α'. ἀριθ. φύλλου 324.

Ναοὶ ἢ παρεκκλήσια ὑφιστάμενα ἄλλων φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων λειτουργοῦσιν ἑλευθέρως, ἔφ' ὅσον τὰ ἱδρύματα ταῦτα εἶνε δημοσίου δικαίου και ὑποβάλλουσι τὸν προϋπολογισμὸν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Κρατικῆς Ὑγιεινῆς και Ἀντιλήψεως.

Άρθρον 3.

Εἰς τὸ άρθρον 3 νόμου 4684 και μετὰ τὸ ἐδάφιον 7 προστίθεται ἐδάφιον 8 ἔχον οὕτω «ταῦ προϋσταμένον τῶν ὑπηρεσιῶν του TAKE ἢ του νομίμου ἀναπληρωτοῦ του».

Μετὰ τὸ ἐδάφιον α' του άρθρου 5 του αὐτοῦ 4684 νόμου προστίθεται παράγραφος, ἔχουσα οὕτω τῆς ἄνω τετραμελοῦς ἐπιτροπῆς μετέχει ὑποχρεωτικῶς και ὁ προϋστάμενος τῶν ὑπηρεσιῶν TAKE».

Εἰς τὸ άρθρον 91 του κωδικοποιηθέντος Νόμου υπ' ἀριθ. 5439 προστίθεται τελευταία παράγραφος ἢ ἐξῆς: «Εἰς τὰς πρωτεύουσας τῶν Ἐπαρχιῶν αἵτινες ἀποτελοῦσι μίαν ένορίαν μετ' ἑνὸς ἱερέως δύναται νὰ προστεθῇ και δεύτερος εφημέριος ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ οἰκογενειῶν».

Άρθρον 4.

Καταργεῖται ἢ παράγραφος 2 του άρθρου 55 του ὡς ἄνω νόμου.

Άρθρον 6 Διαγράφεται ὁλόκληρον και ἀντ' αὐτοῦ τίθεται νέον ἔχον οὕτω: «Ἐν περιπτώσει προσωρινῆς διὰ καιρικῶν λόγων ἐγκαταλείψεως ὑπὸ τῶν κατοίκων χωρίου τινὸς ἔχοντος ένορίαν και ἐγκαταστάσεις εἰς τὴν περιοχὴν ἄλλου χωρίου και ἄλλης ένορίας, ὁ ἱερεὺς τῆς ἐξ ἧς ἀποδημοῦσιν οἱ κάτοικοι ένοριακῆς περιφερείας συναποδημῶν συνεφημερεύει εν τῇ ένορίᾳ τῆς περιφερείας, εἰς ἣν προσωρινῶς ἐγκαθίστανται οἱ ένοριταί του, ἔφ' αὐτῶν και μόνον και ἀποκλειστικῶς ἔχων δικαίωμα δικαιοπραξιῶν».

Οἱ εν τινι κενῇ ένορίᾳ διωρισμένοι ἤδη παρὰ τῶν Μητροπολιτῶν προσωρινοὶ ἔγγαμοι εφημέριοι, ἔφ' ὅσον ἔχουσι τὰ ὑπὸ του νόμου απαιτούμενα προσόντα μονιμοποιοῦνται εν αὐτῇ άνευ ἄλλων διατυπώσεων.

Άρθρον 5.

Ἡ παράγραφος 9 του άρθρου 75 τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς:

Προκαίμενου περὶ ἀποφάσεων του Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηνῶν καλυομένου του Νομικοῦ Συμβούλου του Ὑπουργεῖου Δικαιοσύνης μετέχει ὁ τοιοῦτος του Ὑπουργεῖου Στρατιωτικῶν.

Άρθρον 6.

Μετὰ τὸν υπ' ἀριθ. 5 πόρον ἐκ τῶν ὑπὲρ τῆς μισθοδοσίας Κλήρου εν άρθρῳ 101 του αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζομένων προστίθεται τὸ ἀκόλουθον ἐδάφιον ἀριθμούμενον ὡς 62 πόροι του ἐπομένου εν τῷ νόμῳ ἐδαφίου λαμβάνοντος ἀΐζοντα ἀριθμὸν 8

6) Ἐκ ποσοτοῦ 15 ο)ο ἐπὶ τῆς ἀξίας παντὸς ἐκκλησιαστικοῦ βιβλίου, ἐπικολλωμένου ἀναλόγου κληρικοσῆμου.

Μετὰ δὲ τὸν ἕπ' ἀριθ. 8 πόρον ἐκ τῶν ὑπὲρ τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ κλήρου ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὀριζομένων προστίθεται τὸ ἐξῆς ἐδάφιον:

9) Ἐκ δραχμῶν 50 ἐπὶ παντὸς ἐγγράφου χειροτονίας, διορισμοῦ, μεταθέσεως ἢ χειροθεσίας κληρικῶν ἐν γένει καὶ ἐπὶ ἀποφάσει πνευματικῆς λύσεως τοῦ γάμου δραχμῆς 20 (διακοσίας).

Ἄρθρον 7.

Τὸ ἄρθρον 108 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς:

Τὰ τοπικὰ Ταμεῖα δύνανται ν' ἀσκῶσιν ἐπίσης καὶ πᾶν ἄλλο καθῆκον ἢ δικαίωμα ἀρμοδιότητος τοῦ ΤΑΚΕ, ὅπερ ἤθελε παραχωρηθῆ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου.

Τὰ ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν Τοπικῶν Ταμείων εἰσπραττόμενα ἐκ παντὸς νομίμου πόρου τοῦ ΤΑΚΕ κατατίθενται ἀμελητέῳ τῷ βραδύτερον ἀνά δεκαήμερον ἐπ' ὄνοματι καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Κεντρικοῦ ΤΑΚΕ εἰς μίαν τῶν ἐν ἄρθρῳ 58 τοῦ νόμου 5439 ὀριζομένων Τραπεζῶν, παρακρατουμένου ἐκάστοτε τοῦ διὰ καταβολῆς τῶν συντάξεων ἀναγκαιοῦντος ποσοῦ.

Ἄρθρον 8.

Τὸ ἄρθρον 116 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς:

Κατ' ἔτος καὶ ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ λογιστικοῦ ἔτους ἐνεργεῖται ἔλεγχος τῆς διαχειρίσεως τοῦ Ταμείου παρ' ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐξ ἑνὸς τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἑνὸς Τμηματάρχου τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Δημοσίου Λογιστικοῦ καὶ ἑνὸς ἡσφαλισμένου ἐφημερίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν διοριζομένων ἀπάντων ἐκάστοτε παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας.

Τὸ ἐκ τῶν ἡσφαλισμένων κληρικῶν μέλος ὑποδεικνύεται παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.

Ἄρθρον 9.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 118 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου προστίθεται ἡ ἀκόλουθος παράγραφος:

«Αἱ τῶν ἀποβιωσάντων ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ταμείου καὶ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τριετίας χήραι σύζυγοι καὶ τῶν μὴ ἱερωμένων ἡσφαλισμένων, ἐφ' ὅσον διατελοῦσιν ἐν χηρείᾳ καὶ τὰ νόμιμα τέκνα, τὰ μὲν ἄρρενα μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως, τὰ δὲ θήλεα μέχρι τοῦ γάμου των, δύνανται μετ' ἀπόφασιν τοῦ Δ. Συμβουλίου νὰ συνεχίσουν τὰς πρὸς τὸ Ταμεῖον καταβολὰς πρὸς ἀπόκτησιν δικαιοῦματος συντάξεως».

Εἰς δὲ τὰς οἰκογενεῖας τῶν προαποβιωσάντων τοῦ Νόμου 5439 ἐφημερίαν συμπληρωσάντων τεσσαρακονταετῆ ὑπηρεσίαν καταβληθῆσεται περὶ τῶν ψις ἴση πρὸς τὰ 2]3 τοῦ μισθοῦ ὃν ἐλάμβανον.

Ἄρθρον 10.

Διὰ Π. Διατάγματος μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ ΤΑΚΕ, ἐφάπαξ ἐκδιδομένου, δύναται νὰ τροποποιηθῆ ἢ σύνθεσις τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ ΤΑΚΕ, συμπληροῦνται δὲ αἱ κενούμεναι θέσεις τῶν ὑπαλλήλων εἴτε διὰ διορισμοῦ εἴτε διὰ προαγωγῆς τῶν ὑπηρετούντων ὡς καὶ ἡ σύνθεσις τῶν ὑπηρεσιῶν ἐν γένει.

Ἄρθρον 11.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 91 τοῦ νόμου 5439 προστίθεται τὸ ἀκόλουθον ἐδάφιον:

Οἱ ἱερεῖς τῶν ἀνεγνωρισμένων Λουτροπόλεων διορίζονται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου μόνου ἀρμοδίου νὰ καθορίζῃ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν καὶ τὴν ἐφημεριακὴν περιφέρειαν ἐκάστου.

Ἄρθρον 12.

Καταργοῦνται ἡ τελευταία παράγραφος τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου, αἱ παράγραφοι 8 καὶ 10 τοῦ ἄρθρου 101 περὶ ἰδιαιτέρου τρόπου καθορισμοῦ τῆς καταβολῆς ποσοστοῦ εἰς τὸ ΤΑΚΕ παρὰ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Τήνου κλπ καὶ τὸ ἄρθρον 109 ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα νόμον, οὗ ἡ ἰσχὺς ἀρκεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 13.

Κληρικοὶ τῆς Δωδεκανήσου καταφεύγοντες ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου 5439 καὶ ἤδη τοποθετημένοι ὡς προσωρινοὶ ἐφημέριοι ἐν Ναοῖς, ἄνευ προσόντων καὶ ἄνευ νομίμων διατυπώσεων, μονιμοποιοῦνται εἰς ἃς κατέχουσι θέσεις.

Ὁ παρῶν νόμος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας καὶ παρ' Ἡμῶν σήμερον ἐκδοθεὶς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ὀκτωβρίου 1933.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΖΑΪΜΗΣ

Οἱ Ὑπουργοὶ

Ἐπὶ τῆς Παιδείας κλπ.

Ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν

Θ. ΤΟΥΡΚΟΒΑΣΙΑΝΗΣ

ΣΠ. ΛΟΒΕΡΛΟΣ

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1933.

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης

ΣΠ. ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄρθ. } Πρωτ. 1433
| Διεκπ. 45

Ἀθήνησι τῇ 24 8)βρίου 1933

«Εἰκόνας καὶ ἱερὰ σκευὴ τίθενται εἰς χρῆσιν ἐν τοῖς Ναοῖς ἀδείᾳ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου».

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ εὐπρέπεια τῶν ἱερῶν Ναῶν, ὡς οἴων ὄντων Θεοῦ, ἀείποτε ἀπετέλεσε καθῆκον ἰδιαιτέρας προσοχῆς τοῦ τε Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ. Διὰ τοῦτο ἡ εἰσαγωγή καὶ τοποθέτησις παντὸς ἱεροῦ σκεύους καὶ ἱεροῦ ἀντικειμένου εἴτε τῶν διὰ τὴν θείαν λατρείαν προοριζομένων εἴτε διὰ τὴν διακόσμησην τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, δεόν νὰ ἐπισύρῃ τὴν ἰδιαιτέραν προσοχὴν τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν, καὶ μόνον μετὰ τὴν ἰδιαι-

τέραν αὐτῶν ἔγκρισιν περὶ ἐκάστου ἱεροῦ ἀντικειμένου νὰ ἐπιτρέπηται ἡ εἰσαγωγή αὐτοῦ ἐν τῷ Ναῷ.

Ἐπειδὴ ὁμως ζωγράφοι καὶ τεχνίται ἐκκλησιαστικῶν εἰκόνων καὶ σκευῶν, ἢ ἀφιερῶνται τούτων χριστιανοὶ ἀξιόϋσι νὰ εἰσάγωσιν ἐν τῷ Ναῷ εἰκόνας καὶ ἕτερα ἐκκλησιαστικὰ σκευὴ καὶ εἶδη ἄνευ τῆς εἰδήσεως καὶ εἰδικῆς ἐγκρίσεως τῶν οἰκείων Ἱεραρχῶν, ἢ δὲ τέχνη ἐν πολλοῖς ἀκολουθοῦσα ἰδίους πολλὰκις ἐλευθέρους κανόνας ἐξέροχεται τῶν ὁρίων τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, ἐξ ἧς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται οὐδ' εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ἐξέλθῃ ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, ἢ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, ἐν τῇ πρό τινῶν ἡμερῶν ἐκτάκτω αὐτῆς συνελεύσει (Συνεδρία 11ης 8βρίου ε. ε.), ἀπεφάνθη ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ εἰσαγωγή καὶ χρῆσις ἱερῶν εἰκόνων καὶ ἄλλων ἱερῶν σκευῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν εἰδῶν ἄνευ εἰδικῆς ἐγκρίσεως τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου.

Ὅθεν παρακαλεῖσθε ὅπως, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τοὺς τε ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν ἱερὰν Παράδοσιν, δι' ὧν καθορίζονται τὰ ὑμέτερα δικαιώματα ἐπὶ τῶν ἱερῶν Ναῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς σχετικούς Νόμους τῆς Πολιτείας (ἄρθρ. 39 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1923 Καταστατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄρθρ. 14 τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου 5438), ὡς καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας, μὴ ἐπιτρέπητε τὴν εἰσαγωγήν καὶ χρῆσιν εἰκόνων ἢ ἄλλων οἰωνδήποτε ἱερῶν σκευῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀντικειμένων, πρὸς χρῆσιν τοῦ Ναοῦ, ἄνευ εἰδικῆς ἐκάστοτε ἐγκρίσεως ὑμῶν, ἀφοῦ βεβαιωθῆτε πρότερον, ὅτι τὸ εἰσαγόμενον ἀντικείμενον εἶνε κατεσκευασμένον συμφώνως πρὸς τὸν παραδεδομένον τύπον τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ συντελεῖ εἰς τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, ἐμβάλλον εἰς τὴν ψυχὴν τῶν χριστιανῶν τὸ σεμνὸν καὶ εὐλαβὲς αἰσθημα, δι' ὃ εἶνε προωρισμένον.

Συνιστῶμεν δ' ὑμῖν, ὅπως πρὸς πρόληψιν συζητήσεων καὶ παραπόνων, ἀνακοινώσητε ἀρμοδίως ταῖς ἐνοριακαῖς Ἐπιτροπelaίς καὶ τοῖς ἐνδιαφερομένοις ζωγράφους καὶ τεχνίταις τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς Ἱεραρχίας, ἵνα, πρὸ πάσης παραγγελίας καὶ κατασκευῆς εἰκόνων καὶ ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν, ζητῶσι τὰς ὁδηγίας ὑμῶν διὰ τὴν τήρησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως καὶ τῶν λοιπῶν ἀπαιτουμένων ὄρων τῆς σκοπιμότητος καὶ χρησιμότητος τῶν εἰσαγομένων ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ ἐκκλησιαστικῶν εἰδῶν.

Παρακαλεῖσθε δέ, ὅπως μεριμνήσετε ἰδιαιτέρως, πρὸς ἀκριβῆ τῆς παρουσίας τήρησιν καὶ ἐφαρμογῇν.

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Πρόεδρος
- † Ὁ Κεφαλληνίας ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ
- † Ὁ Πατρῶν ΑΝΤΩΝΙΟΣ
- † Ὁ Πτολεμαῖδος ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ὁ Διδυμοτείχου ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης ΔΙΟΔΩΡΟΣ
- † Ὁ Λευκάδος καὶ Ἰθάκης ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
- † Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ
- † Ὁ Νιγρίτης ΕΥΓΕΝΙΟΣ
- † Ὁ Καρδαμύλων ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ὁ Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὄρους ΣΩΚΡΑΤΗΣ
- † Ὁ Θήρας ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχμ. Γερμανός [Α. Ρουμπάνης

ΠΩΣ ΕΙΔΟΝ ΤΗΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΝ ΑΓΩΓΗΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΙΣ

(Τέλος)

[3]

Προσευχή: Ἡ ὑπ' τῶν ἀναλυτικῶν προγραμμάτων, — κατὰ τὰ ὁποῖα ζοῇ ἐν Θεῷ δὲν εἶναι νοητὴ ἄνευ προσευχῆς καὶ κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ προσευχὴ, ἀποτελοῦσα οὐχὶ μόνον μέρος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ, ἀλλὰ πρωτίστως τοῦ θρησκευτικοῦ βίου γενικῶς, εἶναι, ὡς καὶ ἐκ τούτου, ἀπαραίτητος, — προδιαγραφομένη ἀνάγκη περὶ τῆς διὰ τῆς προσευχῆς τὸν ὄψεως τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τοῦ μαθητοῦ, ἀντιλαμβάνεται τις, ὅτι εὐρίσκει ἐπακριβῆ τὴν πλήρωσιν. Ἰδιαιτέρως μάλιστα ὡς πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην γίνεται λόγος περὶ τῆς θέσεως τοῦ καθηγητοῦ τῶν ἱερῶν, ὅταν κατὰ τὰ προγράμματα, τὰ καθορίζοντα τὴν προσευχὴν ὡς ἀναπόσπαστον τμήμα τῆς σχολικῆς ζωῆς, πρέπει οὗτος νὰ θεωρῆ ὡς καθήκον τιμῆς τὸ νὰ φρονιζῆ, ὥστε αἱ κοινὰ σχολικαὶ προσευχαὶ νὰ λαμβάνωσι τὸν καθαρῶς θρησκευτικὸν χαρακτήρα καὶ νὰ διοργανοῦνται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε καὶ οἱ διδάσκοντες καὶ οἱ ὠριμότερας ἡλικίας μαθηταὶ μετὰ ἐσωτερικότητος νὰ συμμετέχωσιν.

Εἰς ἅπαντα τὰ σχολεῖα ἐκάστην Δευτέραν καὶ κατὰ τὴν πρώτην διδακτικὴν ὥραν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ σχολείου οἱ μαθηταὶ πασῶν τῶν τάξεων μετ' ὀλοκλήρου τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ μετέχουσι κοινῆς προσευχῆς. Μετὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τὴν συνοδείαν τοῦ ἀρμονίου ψαλμοφῶν ἐκκλησιαστικοῦ ἔσματος ἐπακολουθεῖ ἀνάγνωσις — ἐκ περιτορπῆς ἀναγνώσκουσιν ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου καὶ οἱ καθηγηταὶ ὄλων τῶν κλάδων — περικοπῆς τινος ἐκ τῆς Γραφῆς καὶ ἢ δι' ὀλίγων ἀνάπτυξις τῆς, ἐν τέλει δὲ ἀπαγγέλλεται συνήθως ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ σχολείου μικρὰ προσευχή. Κατὰ τὰς λοιπὰς ἐργασίμους ἡμέρας ἀρχεται πάντοτε ἡ διδασκαλία μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν βραχυλόγου προσευχῆς, τὴν ὁποίαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαγγέλλει ὁ διδάσκων. Παρετηρήσαμεν, ὅτι πολλοὶ καθηγηταὶ τῶν ἱερῶν ἔχουσι καθιερώσει, ἵνα καὶ πρὸ τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας ἀπαγγέλλεται προσευχὴ καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ὥρα τῆς διδασκαλίας δὲν εἶναι ἡ πρώτη ἐργασίμος ὥρα τῆς ἡμέρας.

Γενικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς διδασκαλίας: Δὲν ἀνήκομεν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὅπως δήποτε πιστεύουσι, ὅτι πᾶσα διδασκαλία, ἵνα ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, εἶναι ἀνάγκη νὰ πλαισιωθῆται μετ' ἀκρ: βείας καὶ νὰ περιοριζῆται ἀπαρεργιλίτως εἰς ὠρισμένας ἀρχάς, ἀποβλέπομεν δὲ πάντοτε πρωτίστως πρὸς τὴν προσωπικότητα τοῦ διδάσκοντος, ὡς πρὸς τὸν δημιουργικώτερον φορέα τῆς ἐπιτυχίας πάσης διδακτικῆς ἐνεργείας. Ἀσφαλῶς δὲ θὰ ἐλησμονοῦμεν τὴν ἀρχὴν ταύτην, ἐὰν ἐπεχειροῦμεν ὅπως δήποτε νὰ συμπεριλάβωμεν, ἔστω καὶ εἰς συγκεντρωτικὰς γραμμάς, μετὰ ὑποδεικτικοῦ μάλιστα χαρακτήρος, τὰς ἀκολουθουμένας μεθοδικὰς εἴτε ἄλλας ἀρχὰς ἐν τῇ πορείᾳ τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας. Ἐάν, ὡς ἤδη εἶπομεν, ἐν τῇ οἰαδήποτε διδασκαλίᾳ ὁ διδάσκων εἶναι δημιουργός, κατὰ μείζονα λόγον ἰσχύει τοῦτο διὰ τὸν ἱεροδιδάσκαλον, τοῦ ὁποῖου

ἡ διδασκαλία εἶναι, κυρίως εἰπεῖν, πνοή καὶ ἐνθουσιασμός. Τοῦτο ἀκριβῶς τονίζουσι καὶ αἱ κατευθυντήριοι γραμμαὶ τοῦ Πρωσοικοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος, ὅταν ἀπὸ τὴν προσωπικότητα τοῦ διδάσκοντος τὸ ἱερὸν μάθημα ἐξαρτῶσι τὴν καρποφόρον ἀποτελεσματικότητά τῆς διδασκαλίας καὶ ποῦ μὲν ἀναφέρουσιν, ὅτι ἐπιστημονικὸς καθαρισμὸς καὶ μεθοδικὴ διδακτικὴ τέχνη χρησιμοποιοῦνται ἐπὶ ματαίῳ, ὅταν ἡ μαθητικῶσα νεολαία δὲν ἔχη τὴν πλήρη βεβαιότητα, ὅτι ἡ εὐσέβεια τοῦ διδασκάλου εἶναι εἰλικρινὴς καὶ βαθεῖα καὶ ὅτι ὑπὸ τοῦ λόγου ἴσταται ἡ πλήρης πεποίθησις ἐνὸς σοβρῶς πιστεύοντος χριστιανοῦ, ποῦ δὲ δὲν παραλείπουσι νὰ διατυπώσωσιν, ὅτι ὁ παῖς ἀκολουθεῖ ὀλιγότερον τὰ διδασκόμενα, πολὺ δὲ περισσότερον τὸ πρὸ αὐτοῦ ζῶν παράδειγμα (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 113 καὶ 127). Ἀρκούμεθα, ἐπιμένως, εἰς περιορισμένην διάπτυξιν ὠρισμένων κοινῶν χαρακτηριστικῶν, τὰ ὁποῖα παρουσίασιν ἢ ὅλη διδακτικὴ ἐνέργεια τῶν καθηγητῶν τῶν ἱερῶν, τοὺς ὁποίους παρηκαλούθησαμεν διδάσκοντας.

Ὁ ὅλος τόνος, τὸν ὁποῖον λαμβάνει ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία, παρέχει τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι διδάσκων καὶ διδασκόμενοι ἔχουσιν ὀρθὴν καὶ σαφῆ ἀντίληψιν περὶ τοῦ προκειμένου ἔργου των. Ἀναμφιβόλως δὲ τὴν ἐντύπωσιν ταύτην ἀποκομίζει τις καὶ κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἄλλων μαθημάτων καὶ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παραθεωρήσωμεν τὰς διαμεμορφωμένας συνθήκας καὶ τοὺς καθόλου ὅρους, οἱ ὁποῖοι διέπουν τὸν ὅλον ὄνθρον τῆς σχολικῆς ἐργασίας, πρὸ πάντων δὲ τὴν ψυχικὴν ἰδιοσυστασίαν διδάσκοντος καὶ μαθητῶν, ἣτις παίζει τὸν πρωτεύοντα ῥόλον ἐν τῇ σχέσει τῆς ἐξαρτήσεως τοῦ μαθητοῦ ἀπὸ τὸν καθηγητὴν καὶ τῆς ὅλης στάσεως τοῦ δευτέρου πρὸς τὸν πρῶτον. Ἐὰν δὲ εἴπωμεν, ὅτι ἡ καταβαλλομένη προσπάθεια πρὸς δημιουργίαν καὶ διατήρησιν φιλικωτάτης πάντοτε ἀτμοσφαιρας καὶ τόνου ἀγάπης ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς θρησκευτικῆς παραδόσεως σπανίως ἀποτυγχάνει, δὲν εὐρισκόμεθα μακρὰν τῆς ἀληθείας, καὶ τοῦτο, διότι ὑπάρχουσιν τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τοῦτο στοιχεῖα. Διδάσκων ἀφ' ἐνὸς ἐμφανιζόμενος ἐν τῇ τάξει καὶ τῇ ὅλῃ σχολικῇ ζωῇ ὡς ἐνθουσιώδης ὄνθμιστής μετὰ κύρους, τὸ ὁποῖον προσδίδει καὶ ἀδιάλειπτος μέρημα πρὸς ἐπιστημονικώτερον καθαρισμὸν καὶ μετὰ πλήρους τῆς ἐπιγνώσεως τῆς εὐθύνης ἀπέναντι τοῦ εὐσυνειδήτου τῆς ἐργασίας του, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος ἡ ἐπιτυχία τῶν διδακτικῶν ἐνεργειῶν, ἀλλὰ καὶ μαθηταὶ ἀφ' ἑτέρου εἰθισμένοι νὰ μὴ ποιῶνται κακὴν χρῆσιν τῆς παρεχομένης ἐλευθερίας, φρόνημα δὲ αὐτοπροαιρέτου πειθαρχίας, προσερχομένης ἐξ ἐσωτέρας ψυχικῆς ἀνάγκης, ὠθεῖ ἀναμφιβόλως πάντοτε ἐκεῖ, ἐνθα ὁ μαθητὴς ἀντιλαμβάνεται ὅτι εὐρίσκει εἰς περιβάλλον πειθαρχούσης ἐν τῷ συνόλῳ ζωῆς. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἐμφάνισιν μερικῆς ἢ γενικῆς τάσεως πρὸς ἀπειθαρχίαν καὶ διατάραξιν τῆς ἐν τῇ τάξει ἡρεμίας δὲν ὑπάρχει ἔξοδος πρὸς δημιουργίαν ἐπακολουθῶσαν, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ ἐπιφέρωσι τὴν διάσπασιν τῆς ψυχικῆς ἐνότητος διδασκάλου καὶ μαθητοῦ. Ὁ πρῶτος δὲν ἠλησμονεῖ, ὅτι τὸ κακὸν νικᾶται πάντοτε ἀποτε-

λεσματικώτερον διὰ τοῦ καλοῦ, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ φαίνεται ἀγνοῶν τὴν παιδικὴν φύσιν, ἡ ὁποία ἀναζητεῖ νὰ εὐρίσκηται καὶ ἐν ταῖς ἀποκλίσεσι τις μᾶλλον πρὸ παιδικῆς, χριστιανικῶς δὲ νοουμένης ἐπεικειίας ἢ πρὸ ἐνὸς συγκεντρωτικοῦ ἐγὼ ἀφιεμένου νὰ συγκαταβαίῃ καὶ εἰς τὰς ἀδικαιολογήτους ἀκόμη συμπτώσεις τῶν ἀδυναμιῶν τῆς. Δὲν θὰ λησμονήσωμεν τὴν λεπτότητα ἐνὸς τῶν διδασκόντων, μετὰ τῆς ὁποίας οὕτος, ὅταν μαθητὴς τις, γενομένης συζητήσεως ἐν τῷ μαθήματι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας περὶ τοῦ ἀσκητικοῦ βίου καὶ ἰδιαίτερος περὶ τοῦ Συμεῶν τοῦ Στυλίου, διέκοψεν, ἵνα προσθέσῃ, εἰς τόνον δὲ κατὰ τι εἰσωνικόν, ὅτι ὁ ἀσκητὴς προὔτιμησε τὸ εἶδος τῆς διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ στύλου παραμονῆς ἀσκήσεως, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ τοῦ εὐαγγελίου «ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται» καὶ νὰ μεταδώσῃ οὕτω ἰλαρότητα εἰς τὴν τάξιν, παρετήρησε τὸν παρεκτροπέντα τοῦτον μαθητὴν καὶ ὠμίλησε πρὸς τοὺς λοιποὺς συμμαθητὰς του. Ὡς ἀπάντησις δέ, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰς, ὡς ἀνωτέρω εἴπωμεν, ἐγερωθείσας ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ἐξισώσεως τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν πρὸς τὰ ἄλλα, δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν τὰς σαφῶς ἐκδηλουμένας προσπάθειάς τῶν διδασκόντων τὰ ἱερά, ἵνα ἐπιτυγχάνωσιν, ὅπως τὸ μάθημα μὴ παρουσιάζηται ὡς μάθημα ὕλης καὶ βαθμοῦ καὶ ὅπως ἀποδίδηται μεγαλύτερα σημασία εἰς τὴν ὑποβλητικότητα κυριῶς ἢ εἰς τὴν ἐξεταστικότητα.

Τῆς ἀρχῆς τοῦ σχολείου ἐργασίας ἀποσκοπούσης εἰς τὴν ἐξ ἰδίας ἀβιάστου πρωτοβουλίας ἐνεργητικότητα τοῦ μαθητοῦ, εἰς τὴν αὐτενεργὸν πρόσκτησιν τῶν γνώσεων, γίνεται, ὡς καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ διδασκαλίᾳ, εὐρυτάτη χρῆσις καὶ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ ἱεροῦ μαθήματος. Ἐνῶ δὲ παρέχεται εἰς τὸν διαμαρτυρούμενον μαθητὴν ἀπεριόριστος ἐλευθερία, διακρίνει τις, ὅτι ὁ καθολικὸς ἱεροδιδάσκαλος εὐρίσκειται πρὸ τῆς ἀνάγκης νὰ θέτῃ ὑπὸ πολλοὺς περιορισμοὺς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ παιδαγωγουμένου. Ἄλλοτε εἶχε δοθῆ εἰς ἡμᾶς ἡ εὐχάριστος εὐκαιρία νὰ διατυπώσωμεν ὠρισμένας ἀτομικὰς σκέψεις ἐπὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ὀρθοδόξου ἀπόψεως δύναται νὰ ἐφαρμόζηται ἡ ἀρχὴ αὕτη τῆς ἐργασίας ἐν τῇ θρησκευτικῇ διδασκαλίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο παραλείπομεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο νὰ ἀναφέρωμεν ὅ,τι ἤδη τότε ἐγράψαμεν. Πάντων τῶν ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ταύτης ὑποδεικνυομένων διδακτικῶν μέσων γίνεται χρῆσις, πάντοτε ὅμως καὶ ἰδιαίτατα ἐν τῇ καθολικῇ διδασκαλίᾳ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ προσωπικότης τοῦ διδασκάλου νὰ μὴ ἀφανίζεται κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν τῶν ἀκροῶν ὁπαδῶν, τοῖναντίον δὲ μάλιστα ἡ ἐπέμβασις αὐτοῦ θεωρεῖται ἀπαραίτητος, νὰ ἐμφανίζηται δὲ σῦντος καὶ μόνον ὡς ὁ ὑπεύθυνος ὄνθμιστής τῆς διδασκαλίας. Ἡ κατὰ τὸ δυνατόν ἀποφυγὴ τῶν παλαιότερων ἐρωτηματικῶν τύπων, ἡ συστηματικὴ πρόκλησις καὶ σταθερὰ παρακλήσεις πρὸς τὸ αὐτενεργεῖν, ἡ κατ' οἶκον ἀνάθεσις κειμένων πρὸς παρασκευὴν διὰ τὴν διδακτικὴν ὥραν, ἡ καθοδηγήσις πρὸς χρησιμοποίησιν πηγῶν—ὑπάρχουσι δὲ ἄριστα βιβλία πηγῶν καὶ δὴ ἱστορικοῦ περιεχομένου—εἰς τὰς ἀνωτέρας ἰδίως ἰάξεις, ἡ συλλογὴ γεγονότων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου,

ἐλεύθεροι κατ' οἶκον ἐργασίαι, μαθητικαὶ διαλέξεις καὶ τὰ τοιαῦτα ἀποτελοῦσιν ὁλόκληρον σειρὰν μέσων χρησιμοποιοιμένων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς ταύτης πρὸς τὴν μεθοδικωτέραν εὐδωσίαν τοῦ διὰ τοῦ ἱεροῦ μαθήματος ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ. Παρηκολουθήσαμεν διάλεξιν μαθητοῦ τῆς τελευταίας τάξεως τοῦ Πρακτικοῦ Λυκείου ἀναπτύξαντος κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος τῆς Ἡθικῆς τὸ περὶ σωματικῆς ἀγωγῆς καὶ τοῦ ἀθλητισμοῦ θέμα καὶ ἐβέβωθήμεν περὶ τῆς εὐσυνειδήτου ἐργασίας τοῦ ὁμιλήσαντος, ὅστις μάλιστα διετύπωσε καὶ γνώμας, ἀντικρουσθείσας ἐν τῇ ἐπακολουθησάσῃ, ἐν ἀξιοθαυμάστῳ δὲ τάξει καὶ ἡρεμότητι τῶν, συζητήσῃ τὸσφ ὑπὸ τῶν συμμαθητῶν του, ὅσφ καὶ ἐν τέλει ὑπὸ τοῦ διδάσκοντος, ὅστις, ἀφορμηθεὶς ἐκ τοῦ γνωστοῦ τῆς Α' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῆς χωρίου, ἐτόνισεν ὁλως ἰδιαιτέρως τὰ σὺχι εὐχάριστα ἐπακόλουθα τῆς ὑπερβολικῆς ἐπιδόσεως εἰς τὸν ἀθλητισμόν, χαρακτηρίσας ὡς τοιαῦτα τὴν ὑπερκόπωσιν διὰ τῆς ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐνασχολήσεως, τὰ ἐπιπόλαια παιγνίδια τὰ συνυφασμένα μετὰ κινδύνων καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς, τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὸν φθόνον ἐν τοῖς ἀθλητικοῖς ἀγωνίσμασι καὶ τὴν παραμέλησιν τοῦ διαφέροντος πρὸς τὴν πνευματικὴν ἐνασχόλησιν. Ἄλλ' οὐχι ὅταν ὁπανάως ἀπαρτίζονται ἐπίσης ἐλεύθεροι μαθητικαὶ κοινότητες ἐργασίας εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις πρὸς λεπτομερεστέραν ἐπιεργασίαν κεφαλαιωδῶν παλαιῶν προβλημάτων καὶ βαθυτέραν ἀνάπτυξιν ἐξαιρετικῆς σημασίας ζητημάτων τοῦ ἠθικοκοινωνικοῦ βίου. Εἰς πάσας ὁμως τὰς περιπτώσεις ταύτας διαφαίνεται ἡ ζήλευτή προσπάθεια πρὸς ἀποφυγὴν ὑπερβολικῆς χρησιμοποίησεως ὠρισμένης διδακτικῆς μορφῆς, τούναντίον δὲ διὰ τῆς ἄλλοτε ἄλλης παροχῆς τοῦ διδασκτέου δὲν παραγνωρίζεται ποτέ ἡ στοιχειώδης ἀρχὴ τῆς προσαρμογῆς πρὸς τὴν ἐκάστοτε ἰδιαιτέραν φύσιν τοῦ ὑπὸ διδασκαλίαν ζητήματος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς καὶ διὰ τῆς ἐναλλασσομένης ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως τοῦ τρόπου τῆς διδασκαλίας προκλήσεως ζωηροτέρου τοῦ διαφέροντος τῶν παιδαγωγουμένων.

Ἐν Λαυσίᾳ

Ε. Δ. ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ Κυπριακὴ Ἐκκλησία.

Ἡ τελευταία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Κυρίλου ἐπελθοῦσα ἐν ἀνωμάλοις διὰ τὴν νῆσον περιστάσει δημιουργεῖ προβλήματα, ὃ ἐκ τῶν ὁποίων κίνδυνος προβλέπεται μέγας ἐὰν δὲν πρῶτανεῦση ἢ ἐπιβαλλομένη σύνεσις παρὰ τοῖς διοικοῦσι σήμερον τὴν νῆσον. Ἐκ τῶν τριῶν ἱεραρχῶν, οἵτινες ἀπαρτίζουσι σήμερον τὴν ἱεράν σύνοδον τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας, εἰς ὄνομα ἐθρίσκεται ἐν τῇ νήσῳ, ὃ μητροπολίτης Πάφου, τῶν λοιπῶν δύο διατελούντων πολιτικῶν ἐξορίστων ἀπὸ διετίας ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Ἀθήναις συνεπέῃ τῶν γνωστῶν θλιβερῶν γεγονότων. Καὶ ἀνέλαβε μὲν ὃ καὶ πρῶτος τῇ τάξει μητροπολίτης Πάφου τὴν τοποτηρητείαν κατὰ τὰ κεκανοισμένα εὐθὺς μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀλλ' εἶπε ἀδύνατον νὰ διεξαχθῇ ἡ ἐκλογὴ

νέου Ἀρχιεπισκόπου κατὰ τὸν Καταστατικὸν χάρτην τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας, ἀν οἱ ἐξόριστοι δὲν ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰς θέσεις των. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, συμπεριθοῦσα τῇ ἀγιωτάτῃ ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ποιμενάρχου της, ἐκ ψυχῆς εὐχεται ὅπως ὁ Κύριος ταχέως ποιήσῃ τὰ σκοπιά εἰς εὐθείαν, ἵνα ἀποφενχθῶσιν αἱ ἐπαπειλοῦσαι τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου νέαι θλιβεραὶ περιπέτειαι, ἢ ἐπὶ ταῖς ὁποίαις θλίψις θὰ μεταδοθῇ εἰς ὁλόκληρον τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἄπλως κείνται.

Κατ' αὐτιάς ὁ τύπος ἐπληροφόρησε—διὰ πολλοστήν φορὰν—ὅτι πρὸς προσασίαν τῆς ἠθικῆς τοῦ λαοῦ ἡ κυβερνήσις πρόκειται νὰ εισηγηθῇ νομοσχέδια ἀφορῶντα τὸ μὲν εἰς τὸ ἐλαφρὸν λεγόμενον θέατρον, τὸ δὲ εἰς τὴν διὰ τῶν περιπτέρων προχειροπώλητον ἄσημον φιλολογίαν. Ἀτυχεῶς καὶ ἡ προαναγγελία τῶν παρασκευαζομένων «μέτρων» καὶ ἡ δημοσιεύσις τῶν τυχόν ψηφισθησομένων νόμων ἀποτελοῦν παρ' ἡμῖν θεωρητικὴν ἀπλῶς φιλολογίαν, διότι αὐτὸ διδάσκει τὸ παρελθόν. Ὑπάρχει οὖν οἱ σχετικοὶ νόμοι, ἀλλὰ ἀπλῶς «κείνται»—κατὰ τὴν νομικὴν ὀρολογία—, ἤτοι κοιμῶνται ἀθανεῖς καὶ ἀνερέργητοι, μὴδ' ἓνα ἐκ τῶν ἐντεταλμένων τὴν ἐφαρμογὴν των συγκινοῦντες. Ἄν πρόκειται λοιπὸν καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ ρίψωμεν τοὺς περὶ ἠθικῆς νόμους εἰς τὴν χράνην τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου διὰ νὰ πέσουν ἄψυχοι καὶ νὰ κείνται ἀπλῶς καὶ αὐτοὶ ὡς οἱ προκάτοχοί των εἰς τὰς σελίδας τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως», συμφωνοῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ λείψουν. Ἀκριβῶς οἱ ζωντανότεροι καὶ σκληρότεροι τῶν νόμων πρέπει νὰ ἦνε οἱ προνοῦντες περὶ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς υγείας τῶν πολιτῶν καὶ ὁμως ἡ πρᾶξις ἀποδεικνύει ὅτι αὐτοὶ εἶνε παρ' ἡμῖν οἱ ἀτονώτεροι καὶ χαννότεροι. Κείνται ἀπλῶς, ληθαργοῦντες.

Νέος Ἐπιτίμος Διδάκτωρ.

Ἡ διὰ τῆς Ἐκκλησίας γνωσθεῖσα εἶδησις περὶ τῆς ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου ἀνακηρύξεως τοῦ τόσον προσφιλοῦς εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικοὺς καὶ θρησκευτικοὺς κύκλους Μεγάλου Οἰκονόμου τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας αἰδεσ ἐφημερίον τῆς ἐν Μαγχεστιά τῆς Ἀγγλίας ὀρθοδόξου ἐλληνικῆς κοινότητος πατρὸς Κωνσταντίνου Ν. Καλλινίκου εἰς Διδάκτορα τῆς Θεολογίας τιμῆς ἔτεκεν διὰ τὴν τόσον πολυχρόνιον, ἀφθονον, ἀλλὰ καὶ ὠραίαν συμβολὴν του εἰς τὰ παρ' ἡμῖν θρησκευτικὰ γράμματα, ἐπέπλησεν ἀγαλλιᾶσεως πάντας τοὺς ἐντροφῆσάσας εἰς τοὺς πνευματικὸς θησαυροὺς τοῦ νέου Ἐπιτίμου Διδάκτορος. Ἀνεξαργτήτως τῆς παντοίας του δράσεως, ὅτι ἀκόμη διεκόνει τὴν Μεγ. Ἐκκλησίαν ἐν Κωνσταντινῶν, ὅλει, ἀφ' οἴου ἀνέλαβε καθήκοντα ἐν Manchester δὲν ἔπανσεν ἀόκνως γράφων καὶ δημοσιεύων συγγραφὰς ἐπὶ ποικίλων θρησκευτικῶν θεμάτων μεστὰς διδασκαλιῶν, πλήρεις θρησκευτικῆς, ἀγιογραφικῆς καὶ πατερικῆς γνώσεως, πάσας γλαφυράς, σεμνάς, εἰλικρινεῖς καὶ θερμάς, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἀπλή-

στωσ ἀναγινωσκομένας. Ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὑμῶσα ἐπαξίως τὸν σπάνιον ἑλληνα κληρικόν, εἶνε τιμητικὴ καὶ δι' αὐτὴν τὴν Σχολήν, ὡς γνωρίζουσιν νὰ διακρίνη τὰς ἀξίας καὶ τὰ γεραίρη αὐτὰς εἰς παραδειγματισμόν.

«Μὲ τὰ ψιλὰ».

Τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐν φύλλῳ τῆς «Ἐστίας» τῶν ἡμερῶν τούτων δημοσιευθὲν θυμώσοφον χρονογράφημα τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Παύλου Νιρβάνια, ἐν τῇ φαινομενικῇ ἀφελείᾳ του ἀποτελεῖ δεινότατον καντήριον κατὰ τῆς τάσεως μεριδος τινὸς τοῦ τύπου νὰ ἐξάιρη διὰ τεραστίων τυπογραφικῶν στοιχείων καὶ εἰς ἐμφανῆ τῆς ἐφημερίδος χῶρον πᾶσαν ὀυπαρότητα, ἀσχημίαν καὶ κακίαν, ὅ,τι δὲ τυχὸν ἀγαθόν, τίμιον καὶ καλὸν νὰ σημειοῖ «μὲ τὰ ψιλὰ» στοιχεῖα καὶ εἰς μέρος τόσον ἀφανές, ὥστε νὰ διαφεύγη τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν. Τὸ σύμπτωμα τοῦτο τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας ἐθίχθη καὶ ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης ἄλλοτε καὶ ἑλευνηολογῆσαμεν τὴν σταθερὰν καταστρεπτικὴν ταύτην ῥοπήν τοῦ περισσοτέρου, δυστυχῶς, ἡμερησίου τύπου. Ἀποτελεῖ, ἐν γένει, μίαν μοιραίαν κατάραν διὰ τὸν ἄνθρωπον ἢ ἐπὶ κακῶ μᾶλλον χρησιμοποίησις τῶν σπουδαιοτέρων καὶ εὐφρεστετέρων ἐφευρέσεων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Καὶ ὅπως χρησιμοποιεῖ τὰς μεγαλοφρεστετέρας ἐπινοήσεις του διὰ τὴν ἐν πολέμοις ἐξόντωσιν τῶν ὁμοίων του, οὕτω καὶ τὴν τελειοποίησιν τῆς τυπογραφίας, δι' ἧς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποβῆ ὁ μέγας φωτιστὴς καὶ εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος, μεταβάλλει εἰς ὄργανον τοῦ χειροτέρου ἐκφυλισμοῦ τῆς. Καὶ ἂν ὑπάρχη ῥοπή τις τῶν πολλῶν πρὸς τὰ φαῦλα, ἢ κακὴ δημοσιογραφία με τὰ πηχιαῖα στοιχεῖα τῆς τὴν ὑποτρέφει καὶ τὴν ἐνσχύει κατὰ τὸν ὑποβλητικώτερον τρόπον, πᾶσαν δὲ ἀγαθὴν ἐκδήλωσιν ὑποκρύπτει «μὲ τὰ ψιλὰ» ὡς ἀναξίαν λόγου, μᾶλλον δὲ ἀξίαν ἐσχάτης περιφρονήσεως.

Τὸ Πανεπιστήμιον.

Εἶνε ἰδιαιτέρως εὐχάριστον ὅτι τὸ κήρυγμα τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν καὶ τοῦ ὕψους τῶν ἀρχῶν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἀκούεται ἀπὸ τοῦ ἐπίσημου πανεπιστημιακοῦ βήματος διὰ στόματος καὶ καθηγητῶν τῆς ἱατρικῆς σχολῆς, ὡς τοῦτο ἐγένετο τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ὅτε ἐδίδαξε τὸ ἐπίσημον ἐναρκτήριόν του μάθημα ἐν τῇ καταμέστῳ ἀχροατῶν καὶ φοιτητῶν αἰθούσῃ τῶν τελειῶν τοῦ Πανεπιστημίου ὁ νέος Καθηγητὴς τῆς Ὑγιεινῆς κ. Μουτούσης. Ἀσκέτις πρὸς ἐπιφυλάξεις τινάς, τὰς ὁποίας θὰ ἠδύνατο τις νὰ διατυπώσῃ ὡς πρὸς τὰ ἀναπτυχθέντα περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐπιβολῆς ὑποχρεωτικῆς στείρωσεως χάριν τῆς εὐγονίας, αἱ πρὸς τὸν φοιτητικὸν κόσμον ὑποτυπώσεις τοῦ νέου Καθηγητοῦ εἶνε ἀντάξιαι τοῦ καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τὰς τάξεις του Πανεπιστημίου, τὸ ὁποῖον δέον νὰ ἦνε οὐ μόνον διδασκαλεῖον γνώσεως, ἀλλὰ καὶ ἠθικῶν χαρακτήρων χαλκεῖον.

*

Ὁ γνωστὸς διὰ τὰς πολλαπλᾶς αὐτοῦ πνευματικᾶς ἰκανότητος ρουμᾶνος ἀρχιμ., Καθηγητὴς τοῦ ἐν Κισνοβίῳ

Πανεπιστημίου Πανοσιολογ. κ. Ἰούλιος Σκριμπάν, λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ δημοσιεύματος ἐν ἐφημερίδι τῆς Αὐστραλίας ἀπηχοῦντος ἀγαθὰς ἐκ Ρουμανίας ἀναμνήσεις τοῦ ἐπὶ εἰκοσαετίαν περίπου διαβιώσαντος ἐκεῖ καὶ εὐδοκίμωτα τὴν Ἐκκλησίαν διακονήσαντος σεβ. Μητροπολίτου Αὐστραλίας κ. Τιμοθέου, ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ ἐφημερίδι τοῦ Βουκουρεστίου «Eroca» τὰς ἐκ τούτου ἐντυπώσεις καὶ γνώμας τῶν περὶ τῶν ἀρετῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς προσήκουσας πρὸς αὐτοὺς ἐκτιμήσεως ἐν ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «ἑλληνικαὶ φυσιογνωμίαι ἐν τῇ ἡμετέρῳ ζωῇ». Μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων λαῶν, γράφει ὁ κ. καθηγητὴς—ὁ μᾶλλον ἐξηπλωμένος πανταχοῦ τοῦ κόσμου εἶνε ὁ ἑλληνικός· ἂν καὶ μικρὸς τὸν ἀριθμὸν, ἐκδηλοῖ πανταχοῦ δύο προσόντα καὶ ἰδιότητες: ἰσχυρὰν ἔθνηκην συναίσθησιν καὶ βαθεῖαν ὀρθοδοξίαν. Ἡμεῖς οἱ Ρωμοῦνοι πρέπει νὰ ἐπιθυμῶμεν νὰ ἴδωμεν τὸν λαὸν τοῦτον ἀριθμοῦντα 20 καὶ 30 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, διότι ὅπου μεταβαίνει ὁ ἑλληνικός λόγος καὶ ἡ γλῶσσα μεταβαίνει καὶ ἡ ἡμετέρα ὀρθόδοξος πίστις. Εἶνε λαὸς ἀνθρώπων ἐκλεκτῶν, τόσοι δὲ Ἕλληνας ἔζησαν καὶ ἔδρασαν διὰ τῶν αἰώνων ἐν τῇ ἡμετέρῳ χώρῃ καὶ ποικιλοτρόπως ὠφέλησαν αὐτήν, τὸν λαὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν μας, διὰ τῶν ὑψηλῶν τῶν προσόντων καὶ τῆς ἰσχυρᾶς φυσιογνωμίας τῶν. Οἱ λειτουργοὶ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, οἱ ζήσαντες μεταξὺ ἡμῶν, ἀπεκόμισαν ἐντεῦθεν τὰς πλέον ζωηρὰς καὶ ὠραίας ἀναμνήσεις καὶ διασπλίζουσι, ὅπου μεταβαίνουν, τὸ καλὸν ὄνομα τῆς χώρας ἡμῶν. Παράδειγμα ὁ Μητροπολίτης Αὐστραλίας Τιμόθεος Εὐαγγελινίδης, ὅστις ὑπῆρξεν Ἀρχιεμμενδρίτης τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ χαίρωμεν, ὅταν ἔχωμεν πλησίον ἡμῶν, μεταξὺ ἡμῶν, ἄνδρας λαλοῦντας τὴν ὀρχαίαν τῶν φώτων γλῶσσαν τῆς Ἀνατολῆς...».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ Τοποτηρητὴς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου σεβ. Μητροπολίτης Πάφου Λεόντιος διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Κυρίλλου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀπαντήσας ἐξέφρασε τὰ συλλυπητήρια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἠρόχησε ταχεῖαν ἀνάδειξιν ἀνταξίου διαδόχου τοῦ τελευτήσαντος ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου. Χθὲς δὲ Παρασκευὴν ἡμέραν τῆς κηδεῖας αὐτοῦ ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἐτελέσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπιμνημόσυνος δέσις ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Κυρίλλου.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν λήξασαν ἐβδομάδα κατὰ τὰς δύο τακτικὰς συνεδρίας διεξεπεραιώσεν ἰκανὰς διοικητικὰς ὑποθέσεις, συζητήσασα καὶ γενικὰ τινὰ ζητήματα. Συνήλθε δὲ χθὲς καὶ τὸ πρωτόδικον Συνοδικὸν Δικαστήριον.

Ἡ ἐξ Ἀρχιερέων Ἐπιτροπὴ ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην τὴν διατύπωσιν τῶν προταθειῶν ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τροποποιήσεων τῶν νόμων.

Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας συνηλθεν ἡ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καθορισθεῖσα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἐπιτροπὴ καὶ προεβή εἰς διαφόρους ἀποφάσεις.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὴν εἰς πρεσβύτερον προχειρίσιν τοῦ Παντελεήμονος Φακοπολίδου, διὰ τὸ χωρίον Κοίλα.

Ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου εἰκοσαήμερος ἄδεια εἰς τὸν ἱεροκλήρικα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Καλαβρύτων Ἀρχιμ. Νεόφυτον Περγλέγον.

Κατόπιν ἐγγράφου τοῦ σεβ. μητροπολίτου Σιδηροκάστρου ἀπεφάσισεν ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἵνα παρακαλέσῃ τὴν Γενικὴν Διοίκησιν Μακεδονίας, ὅπως ἀνακαλέσῃ τὴν ἐγκρισὴν αὐτῆς περὶ καθορισμοῦ τῆς Κυριακῆς! ὡς ἡμέρας ἀγορᾶς ἐν Ροδοπόλει λόγῳ τῆς προσγινομένης βλάβης εἰς τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τοῦ λαοῦ.

— Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρῃ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσόστομου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἄγων τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν, ἐτέλεσε τὴν θεῖαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἱερῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ μετὰ εἰκοσάδους Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων. Παρίσταντο δὲ ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι ὁ Ἀποκρισιάρχος τοῦ Οἴκου. Θρόνου καὶ πάντες οἱ Συνοδικοὶ καὶ οἱ παρεπιδημούντες ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεὶ Ἀρχιερεῖς. Ὁ ἐφημεριάρχος Κλήρος καὶ τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα κατέκλυζον τὸ ναόν, παρίσταντο δὲ ὡσαύτως ὁ Ὑπουργὸς τῶν Θεσηκευμάτων καὶ Παιδείας, ὁ Ὑφυπουργὸς παρὰ τῷ κ. Πρωθυπουργῷ, Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Κατὰ τὸ Κοινωνικὸν ὄμιλησεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὁ Αἰδ. Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Μακρῆ· περὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσόστομου, μετὰ δὲ τὴν θεῖαν Λειτουργίαν, ἐχαιρέτισαν πάντες τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον, ὅστις δὲν ἐδέχθη ἐφέτος ἰδιαίτερας ἐπισκέψεις ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ. Οἱ Πρόεδροί τῶν Ἀντακαθάρων Ἐκκλησιῶν καὶ οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων Ἐκκλησιῶν συνεχάρησαν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον τηλεγραφικῶς ἢ διὰ γραμμάτων.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Τρίτης ὁ σεβ. Μητροπολίτης Ζακύνθου ὡς πρῶτος τῇ τάξει ἐξέφρασε τῷ Μακαρ. Προέδρῳ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ὀνομαστικῇ αὐτοῦ ἑορτῇ τὰς ἐγκαρδίους εὐχὰς τῆς Ἱ. Συνόδου ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακροημερεύσεως αὐτοῦ ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Μακ. Πρόεδρος ἀπαντῶν νῆχαρίστη ἐπὶ τὴν Ἱ. Σύνοδον διὰ τὰς εὐχὰς αὐτῆς καὶ ἐξέφρασε τὴν χάριν αὐτοῦ διὰ τὴν τελουμένην ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐργασίαν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ νῆχθη, ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐνισχύῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἐπιτέλειαν τῶν καθηκόντων αὐτῆς.

— Ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κεφαλληνίας μνημαία ἀδεία ἀπουσίας ἀπὸ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν αὐτοῦ λόγῳ τῆς κλονισθείσης ὑγείας του.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἠλείας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὸν διορισμὸν ὡς ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Βλαχερνῶν τοῦ Ἀρχιμ. Θεοδοῦρου Κακάννανη ἀντὶ τοῦ παραιτουμένου τοιοῦτου Ἀρχιμ. Καλλινίκου Περισιτιάνου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐπετείῳ τῆς λύσεως τῆς γνωστῆς μακροχρονίου διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Σινᾶ ἀντηλλάγησαν φιλόφρονα τηλεγραφήματα μεταξὺ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ τοῦ Ὁρους κ. Πορφυρίου καὶ τοῦ Παναγ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Μελετίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

† **Κύριου Κυρίλλου.** Τῇ προχθὲς Πέμπτῃ μετέστη ἐν Κύπρῳ πρὸς Κύριον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Κύριλλος. Ὁ ἀειμνητός ἱεράρχης γεννηθεὶς ἐν Πραστῷ ἐπαρχίας Ἀμμοχώστου τῷ 1859, σπουδάζας δὲ τὴν Θεολογίαν καὶ τὴν Φιλολογίαν ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ, διεκόνησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου ὡς διάκονος καὶ καθηγητῆς ἐν Λεμεσῷ, ἐκλεγείς δὲ μετὰ τινα χρόνον Μητροπολίτης Κερυνείας ὑπῆρξε κατόπιν ὑποψήφιός διὰ τὸν θρόνον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ αἰδίου Σωφρονίου (1900). Ἡ δυσάρεστος ἐπιπλοκὴ τοῦ ἐπὶ δεκαετίαν ὄλην συνταράξαντος τότε τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος ἐνεκα τῆς διαιρέσεως τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ περὶ τοὺς συνυποψηφίους δύο Κυρίλλους, τὸν Κιτίου καὶ τὸν Κερυνείας, ἤγαγε τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον εἰς μονομερῆ λύσιν αὐτοῦ διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ δευτέρου, ἀλλ' ἐγένετο ἀνάγκη νὰ παραιτηθῇ οὗτος ὑπὲρ τοῦ πρώτου, παραμεινῶν ὡς ποιμὴν τῆς ἐπαρχίας μετὰ τοῦ τίτλου Μακαριστατοῦ Προέδρου Κερυνείας. Τελευτήσαντος δὲ τοῦ ἀπὸ Κιτίου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Κυρίλλου, διεδέχθη τοῦτον ὁ μεταστάς ἱεράρχης, ὅστις ἐποίμαγε τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου μετὰ μετροπαθείας καὶ συνέσεως, ὑπόδειγμα χρηματίας ἱεροπρεπείας καὶ ζήλου ὑπὲρ τῶν θεσηκευτικῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν παρὰδόσεων τοῦ ποιμνίου του. Εἶη αὐτοῦ αἰωνία ἡ μνήμη.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

[Ἡ «Ἐκκλησία» ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἀναφέρει πᾶσαν νέαν ἐκδόσιν, ἥς ἀντίτυπον ἀποστέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν].

Θεοφίλου Βορέα, τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Ψυχολογικοῦ ἐργαστηρίου, μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, Ἀκαδημεικὰ, τόμος δεύτερος: **Ψυχολογία.** Μετὰ 104 εἰκόνων. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Πυρσοῦ, 1933.—Ὁ διαπρεπὴς Καθηγητῆς τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ συναρξήσας τὴν δημοσίευσιν τῆς σειρᾶς τῶν «Ἀκαδημεικῶν» του ἐξέδωκε νῦν τὴν Ψυχολογίαν του, ἣν ἀπὸ ἐτῶν διδάσκει. Μετὰ εἰσαγωγὴν πραγματευομένην τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ψυχολογίας, τὰς μεθόδους καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς, τὸ κύριον ἔργον διαιρεῖται εἰς τμήματα ἕξ, ἐν οἷς ὁ λόγος περὶ τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς καὶ τῶν ἀμοιβαίων σχέσεων τῶν, περὶ τῆς ψυχολογίας τῆς γνώσεως, τοῦ συναισθηματικοῦ, τῆς βουλήσεως, περὶ τῶν ἀνομαλιῶν τοῦ ψυχικοῦ βίου καὶ, τέλος, περὶ τῶν νόμων καὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ψυχικῶν φαινομένων. Τὸ ἔργον κατακλείουσι δύο πίνακες πραγμάτων καὶ κυρίων ὀνομάτων. Ὁ συγγραφεὺς, πασίγνωστος διὰ τὴν γλωσσικὴν του ὀρθοδοξίαν, τὴν ἀκριβολογίαν, τὴν πυκνότητα, τὴν σαφήνειαν καὶ τὸ εὐμέθοδον, κατώρθωσεν ἐν 450 σελίαι νὰ περιλάβῃ πᾶν ὅ,τι ἡ ἐυρυτάτη αὐτῆ, δύσκολος καὶ μακροτάτης ἱστορίας ἐπιστήμη ἠρεύνησε καὶ ἐπέτυχεν, οὐ μόνον ἐκ τῆς ἐπιμελοῦς παρακολουθήσεως τῆς ψυχολογικῆς φιλολογίας, ἣν παραθέτει διὰ τὸ θέμα ἐκάστου κεφαλαίου, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἰδίων πειραματικῶν ἐρευνῶν διεξαγομένων ἀπὸ ἐτῶν ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ διευθυνομένῳ πανεπιστημιακῷ ψυχολογικῷ ἐργαστηρίῳ. Ἰδιαζόντως δεόν νὰ ἐξαρθῇ καὶ ἡ ἱστορικότης τῆς συγγραφῆς, διότι ἐκάστου τῶν ψυχολογίας ἐπὶ μέρους θέματος ὁ σ. προτάσσει τὴν εὐσύνοπτον ἱστορίαν, ἐν ἣ ὑπερέχει ἡ ἀρχικὴ καὶ θεμελιώδης συμβολὴ τῆς μεγαλοφυίας τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων. Ἐν γένει τὸ ὅλον ἔργον χαρακτηρίζει ἐμβριθεία καὶ εὐστοχία ἀπὸ πάσης ἐπιπέδου, δι' ἣ εἶνε εὐγνώμονες οἱ τε διδάσκοντες καὶ οἱ διδασκόμενοι καὶ πᾶς τῆς ψυχολογίας φίλος.

Γ. Α. Σατηρίου. Τράπεζα μαρτύρων τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν (Ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς Χριστ. Ἀρχ. Ἐταιρείας). Ἀθήναι, 1933.—Ἐξ ἀφορμῆς ἐν τῷ Βυζ. Μουσείῳ ἐνεπιγράφου πλακὸς ἐκ Λαρίσης ὁ διαπρεπὴς βυζαντινολόγος συμπληροῖ τὴν ἀνάγκωσιν τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς, καθορίζει τὴν χρονολογίαν τῆς (δ' μ. Χ.) καὶ, ἐφ' ὅσον ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν λεγομένων τραπέζων μαρτύρων ἢ τραπέζων ἀγαθῶν, παρέχει συντόμως τὰ γενικά τούτων γνωρίσματα, προσάγει δὲ τὰς μέχρι τούδε ἐπὶ ἐλληνικοῦ ἐδάφους ἀνευρεθείσας παρομοίας τραπέζας.

† **Μητροπολίτου Μαρωνίας Ἀνθίμου.** Τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου. Εἰσηγητικὴ μελέτη τῇ ἐντολῇ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου. (Ἐκ τῆς «Ἐκκλησίας»). Ἀθήναι, Τύποις «Φοῖνικο», 1933.—Οἱ τακτικοὶ ἀναγνώσται τῆς «Ἐκκλησίας» θὰ ἐνθυμούνται τὴν εἰς συνεχῇ φύλλα αὐτῆς δημοσιευθεῖσαν ἀξιολογητάτην ταύτην μελέτην περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Ἡμερολογίου καὶ τοῦ Πασχαλίου. Τὸ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου θέμα εἶχε περιληφθῇ ὑπὸ τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς τοῦ 1930 εἰς τὸ θεματολόγιον τῆς μελλούσης νὰ συγκληθῇ Προσυνόδου, ἣ δ' ἐπ' αὐτοῦ εἰσηγήσεως εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς τὸν σεβ. σ. κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου. Καὶ ἐν μὲν τῷ α' τῆς μελέτης μέρει ὁ σεβ. σ. ἐκθέτει τὰ κατὰ τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν περὶ Πασχαλίου ἀπόφασιν τῆς Α' Οἴκου. Συνόδου, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀναπτύσσεται ὁ τρόπος πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐν τῷ ζήτηματι τοῦ Ἡμερολογίου συμφωνίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν. Τὸ εὐστοχον καὶ ἡ ἀριότης τῆς πραγματείας τοῦ εἰδικοῦ εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ζήτημα σεβ. κ. Ἀνθίμου προῦκάλεσε τὴν εὐαρέσκειαν καὶ τὰς εὐχαριστίας τῆς τε Μεγάλῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐν συνόδῳ Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις μάλιστα εἰσηγήθη καὶ τὴν εἰς ξένην γλῶσσαν μεταφράσας καὶ δημοσίευσιν αὐτῆς.

πόν, ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις δὲν ἀπέδιδεν αὐτό. Τῷ 1920 ἐδήλωσεν ὅτι ἔμελλε νὰ ἐξαγοράσῃ αὐτὸ ἀντὶ 4.000.000 δραχμῶν. Πολλάκις δὲ ἐζήτησεν αὐτὸ καὶ τὸ Συμβούλιον τῆς Ριζαρείου Ἐκκλ. Σχολῆς πρὸς ἐγκατάστασιν τῆς Σχολῆς ἐν αὐτῷ.

Ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν δὲν ἔπαυσεν ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην διὰ προσωπικῶν παρὰ τοῖς Πρωθυπουργοῖς καὶ τοῖς Ὑπουργοῖς ἐνεργειῶν καὶ δι' ἐγγράφων ζητῶν τὴν ἀπόδοσιν τοῦ κτιρίου τῆς Γερμανείου Σχολῆς. Μετ' ἀνταλλαγὴν δὲ κατὰ τὰ ἔτη 1923—29 πολλῶν ἐγγράφων καὶ μετὰ ὑποσχέσεις μὴ πληρωθείσας, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν (Διεύθυνσις Χωροφυλακῆς; Τμ. Οἰκ. Ὑψηροσίων Γραφεῖον Ὑλικοῦ) διὰ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 660]31 καὶ ἀπὸ 27 Ἀπριλίου 1929 καὶ ὑπ' ἀριθμ. 660]40 καὶ ἀπὸ 14 Νοεμβρίου 1929 ἐγγράφων ἠρώτησε τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν ἂν εἶναι διατεθειμένη νὰ πωλήσῃ τὸ οἶκον τῆς Γερμανείου Σχολῆς καὶ ἀντὶ τίνος ποσοῦ. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἀπήντησε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 140]75 ἐγγράφου τῆς 13 Ἰανουαρίου 1930, μετ' ἐμπεριστατωμένην ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος, ὅτι θὰ ἐπεθύμει μᾶλλον τὴν ἀπόδοσιν τοῦ κτιρίου, ἀλλὰ κατ' ἐνάγκην δέχεται τὴν παρὰ τοῦ Κράτους ἐξαγορὰν τοῦ κτιρίου διὰ ποσοῦ, δυναμένου νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν ἴδρυσιν παρομοίου κτιρίου, καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀποζημιώσεως καὶ τῆς Μονῆς Πετροῦ διὰ τὸ γήπεδον. Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 660]54 τῆς 1 Μαρτίου 1930 ἐγγράφου διεβίβασε πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Π. Μεταξᾶ, ὅστις ἐξετίμησε τὴν ἀξίαν τοῦ κτιρίου εἰς 4.978.800. «λόγω τῶν παρατηρουμένων φθορῶν, εἰς τὰ κουφώματα, ξυλίνην στέγην, δάπεδα ἐκ μωσαϊκῶν πλακῶν καὶ κλίμακα καὶ ἕνεκα τῆς ἐξαιρετικῶς μεγάλης χρήσεως». Προφανῶς ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀξίας τοῦ κτιρίου δὲν ἦτο ἀκριβής, ἀφ' οὗ πρὸ δεκαετίας μὲ ὑγιᾶ νόμισμα ὑπελογίζετο εἰς 4.000.000 ἡ ἀξία αὐτοῦ μετὰ τοῦ γηπέδου.

Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐβράδυνε ν' ἀπαντήσῃ, διὰ νέου δ' ἐγγράφου τὸ Ὑπουργεῖον ἀπὸ 28 Ἀπριλίου 1930 καὶ ὑπ' ἀριθμ. 660]54 ἐζήτησεν ἀπάντησιν περὶ ἀγορᾶς τοῦ κτιρίου τῆς Γερμανείου Σχολῆς ὑπὸ τοῦ Κράτους. Ἡ βραδύτης τῆς ἀπαντήσεως προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ἔδει νὰ γίνῃ ἀκριβῆς ἀποτίμησις τοῦ κτιρίου. Εὐτυχῶς δὲ εὐρέθη ὁ ἀρχιτέκτων ὁ ἐπιστατήτης ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς κ. Ν. Σαλίβερος, διασώζων πάντα τὰ σχετικὰ τῆς οἰκοδομῆς καὶ τὰ συμβόλαια μετὰ τῶν ἐργολάβων, σχεδιαγράμματα, προϋπολογισμοὺς καὶ ἄλλα. Παρακληθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὁ κ. Σαλίβερος ὑπέβαλε λεπτομερῆ ἔκθεσιν, ἐπὶ τῇ βᾶσει

τῆς ὁποίας ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ δι' ἐγγράφου ὑπ' ἀριθμ. 2474 τῆς 9 Ἰουνίου 1930 ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ὅτι ἡ ἀξία τοῦ κτιρίου μόνου ἄνευ τοῦ γηπέδου ἀνέρχεται τοῦλάχιστον εἰς 10.000.000 δραχμῶν καὶ ὅτι αἱ παρατηρούμεναι φθοραὶ, ὀφειλόμεναι εἰς τὴν μακρὰν χρῆσιν τοῦ κτιρίου, δύνανται νὰ καλυφθῶσιν διὰ τοῦ ἐνοικίου δύο, τὸ πολὺ τριῶν ἔτων. Ὁ κ. Π. Μεταξᾶς ὑπελόγησε τὴν ἀξίαν τοῦ κτιρίου εἰς δραχ. 200 κατὰ κυβικὸν μέτρον, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ κ. Ν. Σαλίβερου ἀποδεικνύεται ὅτι, καὶ ἂν δεχθῶμεν ὅτι αἱ παρατηρηθεῖσαι φθοραὶ ἐλαττοῦσι τὴν ἀξίαν τοῦ κτιρίου, ἡ τιμὴ αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα τῶν 400 δραχ. κατὰ κυβικὸν μέτρον. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐν τῷ ἀνωτέρω ἐγγράφῳ αὐτῆς ἐδήλωσε ὅτι δέχεται ἵνα πρὸς ἄρσιν τῆς διαφορᾶς τῆς ἐκτιμήσεως ὁρισθῶσι δύο πραγματογνώμονες ἐκ μέρους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τοῦ Ὑπουργείου καὶ εἰς Ἐπιδιαιτητῆς, ὅπως ἀποφανθῶσιν ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ κτιρίου καὶ τοῦ γηπέδου.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις Δημοσίου Λογιστικοῦ ἐξέδωκεν ἀπόφασιν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ὑπ' ἀριθμ. 402626 καὶ ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1930 καὶ ἀπέστειλε σχετικὸν ἐγγράφον πρὸς τὸν Ὁργανισμὸν Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Μοναστηριακῆς περιουσίας, δι' οὗ παρεκαλεῖτο οὗτος νὰ ἔλθῃ εἰς ἀπ' εὐθείας συνεννοήσεις μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τούτου, ἀνεκοινώθη δὲ ἡ ἀπόφασις αὕτη καὶ εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν. Ὁ Ὁργανισμὸς, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἀπήντησεν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 4862 καὶ ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1931 ἐγγράφου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ὅτι, ἐξετάσας τὸ ζήτημα τοῦ Γερμανείου Ἱεροδιδασκαλείου, εὗρεν ὅτι τὸ μὲν κτίριον ἀνηγέρθη δι' ἐράνων ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως (Ἀρχιεπισκοπῆς) Ἀθηνῶν, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς Ἱεροδιδασκαλεῖον, ἐπομένως ἀνήκει εἰς τὸ νομικὸν πρόσωπον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, τὸ δὲ γήπεδον παρεχωρήθη ὑπὸ τῆς Μονῆς Πετροῦ διὰ τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν, συνεπῶς παρεκαλεῖτο τὸ Ὑπουργεῖον, ὅπως προέλθῃ εἰς ἄμεσον συνεννόησιν μετὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς ἐξαγορὰν τοῦ κτιρίου, διὰ δὲ τὴν ἀποζημιώσιν τοῦ γηπέδου, μετὰ τοῦ Ὁργανισμοῦ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ μὴ πληρωθέντος ὅρου τοῦ δωρητοῦ.

Μετὰ τοῦτο ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ διὰ νέου ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ νέων προσωπικῶν διαβημάτων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου παρὰ τοῖς Ὑπουργοῖς ἐζήτησεν ἢ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κτιρίου, ὅπως χρησιμεύσῃ δι' ὄν ἰδρῦθη σκοπὸν, ἢ νὰ δοθῇ ἡ δικαία ἀποζημιώσις ὅπως ἀνεγερθῇ νέον

κτίριον. Μὴ τυχοῦσα ἀπαντήσεως ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐπανελάβε τὰς ἀγλήσεις αὐτῆς κατὰ τὰ ἔτη 1932 καὶ 1933, ζητοῦσα τοὐλάχιστον τὴν καταβολὴν νομίμου ἐνοικίου μέχρι τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος τῆς ἐξαγορᾶς τοῦ κτιρίου καὶ τοῦ γηπέδου. Τελευταίον σχετικὸν ἔγγραφον ἀπεστάλη τὸ ὑπ' ἀριθμ. 921 καὶ ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου 1933. Ἄλλ' οὐχὶ ἄνευ ἐκπλήξεως ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἔλαβε γνῶσιν τοῦ κοινοποιηθέντος πρὸς αὐτὴν ἔγγραφου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν (Διοικήσιν Δημοσίων κτημάτων), δι' οὗ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, διαβιβάζον τὸ ἀνωτέρω ἔγγραφον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐξήτει ὅπως ἀποφασίσῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἀρμόδιον. «Κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ἔγραφε τὸ Ὑπουργεῖον, ἐπιβάλλεται πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Δημοσίου, ἐφ' ὅσον τὸ οἶκημα κατέχεται ὑπὸ τῆς Χωροφυλακῆς ἀπὸ δεκαπένταετίας περίπου καὶ ἐφ' ὅσον τὸ γύρωθεν τοῦ ἀκινήτου δασύλλιον ὡς καὶ αἱ διαρρυθμίσεις καὶ βελτιώσεις ἐν γένει τοῦ κτιρίου ἐγένοντο δαπάναις τοῦ Δημοσίου, νὰ ἐπιδιωχθῇ διὰ τῆς νομοθετικῆς ὁδοῦ ἢ ἀγορᾶ τοῦ οἰκήματος ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἢ ἡ παραχώρησις του ὑπὸ τύπον δωρεᾶς εἰς τὸ Δημόσιον».

Ἀπητήθη πολὺς κόπος, ὅπως ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ, διὰ προσωπικῶν ἰδίως διαβημάτων τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, παραστήσῃ ὅτι θὰ ἦτο ἄδικον ν' ἀφαιρηθῇ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τύπον δωρεᾶς κτίριον, εἰς ὃ τοσαύτας αὐτὴ ἐστήριξεν ἐλπίδας διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ Κλήρου. Κατὰ τὴν νέαν δὲ ταύτην φάσιν τοῦ ζητήματος, καθ' ἣν τοῦτο μετεβιβάσθη εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν Διοικήσεως Δημοσίων Κτημάτων, ἐδέησεν ἐξ ὑπαρχῆς νὰ παρασχεθῶσι πληροφορίαι περὶ τοῦ κτιρίου τῆς Γερμανείου Σχολῆς, ζητηθεῖσαι ἄλλως τε ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου διὰ τῶν ὑπ' ἀριθμ. Δ. 4011 τῆς 2 Ἰουνίου 1933, ὑπ' ἀριθμ. Δ. 6055 τῆς 28 Ἰουλίου 1933 καὶ ὑπ' ἀριθμ. Α. 16602 τῆς 29 Αὐγούστου 1933 ἔγγραφων.

Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ μεταξύ χρόνῳ ἐγένετο νέα ὑδραυλικὴ ἐγκατάστασις ἐν τῷ κτιρίῳ, ἐζητήθη ἡ συγκατάθεσις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς πώλησιν τῶν ὑδαταποθηρῶν, σωλήνων καὶ ἀντιῶν φρεάτων τοῦ κτιρίου. Ἡ συγκατάθεσις παρεσχέθη, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως γνωσθῇ εἰς αὐτὴν τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως εἰσπραχθησόμενον ποσόν. Ἄλλ' ὁ Διευθυντὴς τοῦ «Σχολείου Χωροφυλακῆς» διετάχθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ καταθέσῃ τὸ προῖδον «εἰς τὸ ἀρμόδιον Ταμεῖον Ἐθνικῆς Ἀμύνης», διότι «τὸ προῖδον τῆς ἐκποιήσεως ἀνήκει εἰς τὸ Δημόσιον». Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἀπηύθυνε πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσω-

τερικῶν τὸ ὑπ' ἀριθμ. 4666 τῆς 16 Νοεμβρίου 1933 ἔγγραφον, δι' οὗ ἀπαντῶσα εἰς καθυστερησαν σχετικὸν ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, διαβιβάσθην διὰ τοῦ Ὑπουργείου Θερησκευμάτων καὶ Παιδείας, ὑπεδείκνυε, πρὸς τοὺς ἄλλοις, ὅτι ἡ ἀξίωσις αὐτῆς ὅπως μάθη, τί εἰσεπράχθη ἐκ πωλήσεως ἀντικειμένων, ἀνηκόντων εἰς κτίριον αὐτῆς, ἦτο καὶ ὀρθὴ καὶ δικαία, παρεκάλει δὲ «ὅπως τεθῇ τέρμα εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἐν λόγῳ κτιρίου τῆς Γερμανείου Ἱερατικῆς Σχολῆς, τοῦ ὁποίου ἀπόλυτον ἔχει ἀνάγκην ἡ Ἐκκλησία διὰ τοὺς σκοποὺς, δι' οὗ τοῦτο ιδρύθη».

Τοῦτο εἶναι τὸ τελευταῖον τῶν μέχρι τοῦδε ἀποσταλέντων ἔγγραφων. Τὸ ζήτημα εὔρηται νῦν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Διοικήσεως Δημοσίων Κτημάτων, ἐπισκεφθεὶς δὲ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος πρὸ τινῶν ἡμερῶν τοὺς Ὑπουργοὺς Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν ὡς καὶ τὸν Ὑφυπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν παρεκάλεσε νὰ δοθῇ τέλος, ἡ δικαία λύσις εἰς τὸ πολύκροτον τοῦτο ζήτημα. Ἄλλως οὐδὲν ἕτερον ὑπολείπεται ἢ ἡ διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ ἀνάκτησις τοῦ παρὰ πᾶν δίκαιον καὶ παρὰ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους κατακρατουμένου ἐκκλησιαστικοῦ τούτου κτιρίου.

ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΝ ΝΑΟΝ

Καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἐτονήσθη ἡ σημασία τοῦ γεγονότος τῆς ἀποκτήσεως ἰδίου πανεπιστημιακοῦ ναοῦ, καὶ δὴ τῆς ἐκλογῆς ἐνὸς τῶν περιφανεστέρων βυζαντινῶν μνημείων τῆς πρωτεύουσας ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς πανεπιστημιακὸς ναός. Ἄλλὰ ἡ ὑπαρξὶς πανεπιστημιακοῦ ναοῦ σημαίνει ταυτοχρόνως ὀχι μόνον κέντρον λατρείας, δ. ἃ τοὺς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διδάσκοντας καὶ διδασκομένους, ἀλλὰ καὶ ὀρηγήριον πρὸς δρασίν γενηκώτερον θρησκευτικὴν καὶ χριστιανικὴν μεταξὺ τῶν φοιτητικῶν μαζῶν, αὐτὸς δὲ εἶναι καὶ ὁ ἰδιαίτερος λόγος, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἀποκτᾷ ἐξαιρετικὴν σημασίαν διὰ τὰς ἡμέρας μας ἡ νομιμοποίησις καὶ παρ' ἡμῖν τοῦ θεσμοῦ τοῦ πανεπιστημιακοῦ ναοῦ, καὶ ἡ δι' αὐτῆς πλήρωσις μιᾶς ἀνάγκης, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο πάντοτε καὶ διεκήρυσσεν ὁ εὐσεβὴς διανοούμενος κόσμος τῆς χώρας, χωρὶς ἐπὶ τόσα ἔτη καὶ νὰ δύναται νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ. Εἶναι ἀναμφίβολον ὅτι ἡ ἐπιτυχία αὐτῆ, —διότι περὶ ἐπιτυχίας πραγματικῆς πρόκειται— ἐπιτυχία ἀφορῶσα αὐτὴν ταύτην τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ μετὰ συμπαθείας νὰ παρηκολούθησῃ τὰς σχετικὰς προσπαθείας, ὀφείλεται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἐπίμονον ἀξίωσιν καὶ τὰς ἀόκινους προσπαθείας τῆς σημερινῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ ναός ἐθεωρήθη πάντοτε ὡς τὸ ἀνάγκαιον συμπλήρωμα, καὶ διὰ τὴν ἀναμφισβήτητον διδακτικὴν του χρησιμότητα, ὡς πρὸς τὰ θέματα

τῆς Πρακτικῆς Θεολογίας, ἀλλὰ καί, πρὸ παντός, διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ βαθυτέρου καὶ ὑψηλοτέρου θρησκευτικοῦ πνεύματος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐμπνέεται ὁ θεολόγος.

Ἀκριβῶς δὲ χάριν τοῦ σκοποῦ τούτου, καὶ πρὶν ἔτι τὸ Πανεπιστήμιον ἀποκτήσῃ ἴδιον ναόν, ἀπὸ ἑτῶν ἀρκετῶν, τῇ ἐπαινετῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογίας εἶχον ἤδη κατὰ Πέμπτην τὴν τακτικὴν θ. λειτουργίαν των, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὄχι μόνον πρακτικῶς ἠσχοῦντο οὗτοι εἰς τὸ μάθημα τῆς Λειτουργικῆς καὶ τῆς Ἐκκλησ. Ρητορικῆς, ἀλλὰ καὶ πρακτικώτατα ὑπεμνήσκοντο εἰς τοὺς νεαροὺς τροφίμους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ὁ ὑψηλὸς των προορισμὸς ὡς θρησκευτικῶν παραγόντων, ἡ δικαία ἀξίωσις τῆς Ἐκκλησίας ὅπως αὐτοὶ ἀποτελέσωσι τὴν ἡγέτιδα τάξιν τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος καὶ αἱ ἰδιαιτέρας ἡθικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἐπιβάλλει εἰς τοὺς μύστας τῆς, ἡ ἰδιαίτερα φύσις τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης. Ἐνθυμῆται μάλιστα ὁ χαράσων τὰς γραμμάς ταύτας ὅτι, ὅτε αὐτὸς ἦτο φοιτητῆς, ἡ ἐργασία αὐτὴ διεξήγετο ἐν μέσῳ μυρίων ἐμποδίων παρεμβαλλομένων συνήθως ἀπὸ μέρους προσώπων τινῶν, τὰ ὁποία ἐν τούτοις εἶχον πᾶσαν ὑποχρέωσιν ἀλλὰ καὶ πᾶν συμφέρον ὅπως ἐνθαρρύνωσι μίαν τοιαύτην προσπάθειαν.

Ἄλλ' ἡ πρακτικὴ καλλιέργεια τοῦ βαθυτέρου καὶ ὑψηλοτέρου θρησκευτικοῦ πνεύματος τῶν τροφίμων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς δὲν ἐπιδιώκεται μόνον διὰ τοῦ μέσου τούτου, τῶν κατὰ Πέμπτην θ. λειτουργιῶν. Εἰς τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογίας διανοίγονται ὀρίζοντες σπουδαίας χριστιανικῆς ἐργασίας, τὴν ὁποίαν καλοῦνται νὰ γνωρίσωσιν ἐπισκεπτόμενοι ἐπὶ τόπου τὰ ἀξιολογώτερα τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, τῶν ὁποίων μελετῶσι τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν λειτουργίαν, καὶ ἐπὶ τῶν ἐντυπώσεων, ἃς ἐκεῖθεν ἀποκομίζουσιν, ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν εὐρυτέρας μελέτης περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν καὶ ἀπὸ τοῦδε εἰς τινὰς περιπτώσεις δύνανται νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν ἐν λόγῳ ἰδρυμάτων καὶ ἐν τῷ μέλλοντι δύνανται ν' ἀποβλέψωσιν εἰς μίαν εὐρυτέραν ἀντίληψιν περὶ τῆς κοινωνικῆς προνοίας, ἣτις ἀπετέλει ἀνέκαθ' ἑν ἀναπόσπαστον τμήμα τῆς ἱεράς διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Περὶ τὸν πανεπιστημιακὸν δὲ ναόν, ὡς περὶ κέντρον καὶ ὀρυκτήριον κοινὸν συσπειρούμενοι, ὀργανοῦνται ἤδη οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογίας διὰ τὴν συστηματικὴν ἀσκήσιν των εἰς τὸ θ. κήρυγμα, ἀποτελοῦσαν συγχρόνως καὶ σημαντικὴν συμβολὴν διὰ τὴν εἰς τὰς μεμακρυσμένας ἰδίᾳ συνοικίας ἐξάπλωσιν τοῦ θεοῦ λόγου καὶ διὰ τὴν ἐντατικὴν μεταξὺ τῶν συμφοιτητῶν των τῶν ἄλλων σχολῶν ἐργασίαν πρὸς ἀποτέλεσιν μιᾶς εὐρυτέρας κινήσεως χριστιανικῆς, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν εἰς πάντα σχεδὸν τὰ Πανεπιστήμια τοῦ κόσμου ὑφισταμένων ἰσχυροτάτων καὶ ἀξιολογωτάτων φοιτητικῶν χριστιανικῶν κινήσεων.

Ἀπὸ τοῦ σημείου ὅμως τούτου ὁ πανεπιστημιακὸς ναὸς δὲν ἐνδιαφέρει μόνον τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς τροφίμους πασῶν τῶν Σχολῶν

τοῦ ἀνωτάτου μας πανδιδακτηρίου, ἡ μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐργασία ἤρχισεν ὀργανομένη ἤδη καθ' ὃν τρόπον θὰ ἴδωμεν εἰς τὸ προσεχές.

E. Γ. Μ.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ

Τῇ 1ῃ Νοεμβρίου ἐώρταζε τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ ὁ ἐν Λονδίνῳ Σύνδεσμος τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐκεῖ ἑλληνικῷ ναῷ τῆς Ἁγ. Σοφίας ἡ θ. λειτουργία ὑπὲρ προαγωγῆς τῶν σκοπῶν οὓς ἐπιδιώκει τὸ σωματεῖον τούτο. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θ. λειτουργίας καὶ εἰσήγησε τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνοσ. Σόλωνος Α. Πελεκάνου, δαπάνῃ τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθη ἡ εἰς τὴν ἀγγλικὴν μετάφρασιν τῆς Ἀπαντήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν κ. Χρυσσοστόμου εἰς τὴν Παπικὴν ἐγκύκλιον Lux Veritatis, ἐδωρήθησαν ἀντίτυπα τῆς Ἀπαντήσεως εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς Ἐπισκόπους καὶ Ἱερεῖς τοὺς προσελθόντας εἰς τὸν ναόν. Ἀντίτυπον ὡσαύτως ἐδωρήθη τῷ Mr Athelstan Riley, εὐφρόμως μὲν γνωστῷ ἀνὰ σύμπασαν τὴν ἀγγλικανικὴν Ὁμολογίαν, διατελοῦντι δὲ προέδρῳ τῆς ὡς ἄνω Ἀγγλορθόδοξου ὀργανώσεως τῆς ἐπιδιωκούσης τὴν ἀλληλογνωριμίαν καὶ προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Mr Athelstan Riley ἀπηύθυνε πρὸς τὸν προϊστάμενον τοῦ ναοῦ Μ. Ἀρχιμ. κ. Μ. Κωνσταντινίδην τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν, ἣς τὸ περιεχόμενον σκόπιμον θεωροῦμεν ὅπως καταστήσωμεν γνωστὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐκκλησίας»:

Ἀγαπητέ μου Ἀρχιμανδριτά,

Μετὰ τὴν λειτουργίαν, ἣτις ἐτελέσθη τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἐδωρήθη μοι ἀντίτυπον τῆς Ἀπαντήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εἰς τὴν Παπικὴν ἐγκύκλιον Lux Veritatis. Μετὰ πόνον εἶχον ἀναγνώσῃ τὴν ἐγκύκλιον, ὅταν αὐτὴ ἀπελύθη τῷ 1931. Δι' ἐμὲ ἀπετέλει σοβαρὰν παρὰβασιν τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης τὸ γεγονός, ὅτι τὸ Βατικανὸν ἐθεώρησε πρόπον νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας τοῦ πανηγυρισμοῦ ὑφ' ὀλοκλήρῳ τῆς ἱστορικῆς χριστιανωσύνης τῆς μεγάλης Συνόδου τῆς Ἐφέσου—καθ' ἣν ἡ κοινὴ ἡμῶν πίστις εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος καὶ ἡ μοναδικὴ θέσις τῆς ἐπερευλογημένης Ἀυτοῦ Μητρὸς, τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, σαφῶς ἐξετέθη εἰς τὸ διηγετικὸν—ἵνα ἀρξῆται νέας συζητήσεως καὶ ἐκθέσῃ τὰς παρούσας ἀξιώσεις τῆς Ρωμαϊκῆς ἑδρας. Ἡσθάνθη δὲ ὡς καταπληξιν ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ στήριξις τοιούτων ἀξιώσεων ἐπεξητεῖτο ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς τρίτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα ἐν τούτοις, καὶ δὴ καὶ τὰ μᾶλλον φαντασιώδη, ἔδει νὰ ἀντιμετωπισθῶσι χάριν τῆς ἀληθείας, οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο νὰ κάμῃ τοῦτο καλλίτερον τοῦ σοφοῦ διδασκάλου, ὅστις τόσον ἐπαξίως κατέχει τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν. Μετὰ πολλῶν ἄλλων ἐν Ἀγγλίᾳ θεολόγων—μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν τολμῶ νὰ καταλέξω ἑμαυτὸν—εἰ-

μαι υπερβαλλόντως εὐγνώμων διὰ τὴν πλήρη καὶ σαφῆ ἀπάντησιν, ἣτις προῆλθεν ἐκ μέρους τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπ. Κου Χρυσοστόμου. Κατὰ τὰς μελανὰς ταύτας ἡμέρας, καθ' ἃς ἡ μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας κείται ἠρειπωμένη, τῶν θεολογικῶν αὐτῆς Ἀκαδημιῶν καὶ Σεμιναρίων καταργηθέντων καὶ τῶν θεολόγων τῆς διασκορπισθέντων ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ἡμεῖς οἱ ἐν τῇ Δύσει μετὰ βαθείας ἱκανοποιήσεως βλέπομεν ἰσχυρὰ ἡ σ χ ο λ ῆ ν θ ε ο λ ο γ ῖ α ς (a vigorous school of Theology) ἠθροισμένην περὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ἡ φήμη τῆς μαθησέως τοῦ ὁποῖου κατὰ πολὺν ὑπερέβη τὰ ὄρια ὄχι μόνον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ Αὐτῆς τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Εἶμαι, ἀγαπητέ μου Ἀρχιμανδρίτα,

ἐλικρινέστατα ὑμέτερος
ATHELSTAN RILEY

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Σατανισμοί.

Ἐν τῷ λυσοῦδει των κατὰ τῆς θρησκείας πολέμου οἱ μπολσεβίκοι δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τὴν ἐπιπόνησιν ἀντιθρησκευτικῶν καὶ ἀντιχριστιανικῶν μυνειῶν, πανεπιστημίων, διδακτικῶν βιβλίων, περιοδικῶν, κινήματογραφικῶν ταινιῶν, ὑβριστικῶν διαδηλώσεων καὶ τῆς ἄλλης πολυμύρφου γνωστῆς προπαγάνδας. Ἀλλὰ πρόεβησαν καὶ εἰς ἐκδοσιν τῆς ἁγίας γραφῆς κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ ἐμποιήσῃ βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀπλουστέρους καὶ νὰ κλονίσῃ τὴν πίσιν τῶν μαζῶν. Περισυλλέξαντες ἐξ ὄλου τοῦ κειμένου τῆς Παλ. Διαθήκης πᾶν ὅ,τι μεμονωμένως θὰ ἠδύνατο ὑπὸ τῶν ἀμαθῶν νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀντίφασις, σκληρότης, ἀνηθικότης κ.τ.τ. παρέταξαν αὐτὰ μετὰ τῶν ἀναλόγων βεβαίως ἐπεξηγήσεων κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ προκύπτῃ οἰκτρά ἐντύπωσις, προκαλοῦσα τὸν ἀποτροπισμὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας. Καὶ ὡς ρήτραι ἐπὶ τοῦ τόμου παρέθεσαν ὅ,τι βεβαίως εἰκάζεται ὡς πόρισμα τῆς ἀναγνώσεώς του: «Ἐξορίσατε τοὺς θεοὺς ἀπὸ τὰ σύμνεφα καὶ τοὺς κεφαλαιοκράτας ἀπὸ τὴν γῆν». Οἱ σατανισμοὶ αὗτοι πάντως μίαν ἡμέραν θὰ ἐξαντληθοῦν. Καὶ τότε θὰ ἐπιστῇ ὁ καιρὸς τοῦ ἰσολογοῦ.

Ἡ ἀναγκαστικὴ στείρωσις.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ ἔξαισις τοῦ ἀχαλινώτου ὑπερεθνικιστικοῦ ὄρασμα ἔν τῇ σημερινῇ Γερμανίᾳ μετὰ τῶν διαφορῶν παραδόξων μέτρων πρὸς δημιουργίαν μιᾶς γερμανικῆς ἐθνότητος εὐρόστον καὶ ἀπὸ πάσης ἐπόψεως ὑγινοῦς ἐπενόησε καὶ τὴν ἀναγκαστικὴν στείρωσιν τῶν ὀπωσθήποτε παθολογικῶν ἀτόμων. Τὸ πρῶγμα βεβαίως θὰ ἀφεώρα μόνους τοὺς γερμανοὺς, ἐὰν καὶ παρ' ἡμῖν δὲν εὐρισκεν εὐμενῆ ἀπήχησιν εἰς τινὰς ἐπιστημονικοὺς κύκλους, ἐξαγγελθεῖσα καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου πανεπιστημιακοῦ βήματος ὡς ἡγεονολογικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ δεοντολογία. Ἀλλὰ, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἡ εὐδοκίμησις

τοῦ συνιστωμένου πειράματος δὲν ἔχει ἀκόμη ἀποδειχθῆ, ὑπάρχουσι δὲ σοβαροὶ ἐπιστήμονες ἀρνούμενοι τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ μέτρου ἔτι καὶ ἀπὸ καθαρῶς φυσιολογικῆς ἐπόψεως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν φαινομένων τῆς κληρονομικότητος, δέον νὰ παρατηρηθῇ ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὔτε ἀποκλειστικῶς βιολογικῆ μονάς εἶνε, οὔτε μονομερῶς νομικῆς μελέτης ὑποκείμενος. Ἐν τοιοῦτῳ λοιπὸν σπουδαιοτάτῳ ζητήματι τὸ θεωρεῖν αὐτὸν μόνον ὡς ζῶον, ἢ τὸ μεταβάλλειν τὴν ἀνθρωπίνην του ὑπόστασιν εἰς ἄρθρον νόμον ὑπὸ τὸν συνήθη αὐξοντα ἀριθμὸν τῆς τυπικῆς κοινωνικῆς νομολογίας ἀποτελεῖ παραγνώρισιν τῆς βαθυτέρας του ἀξίας, ἢ ὁποία εἶνε ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ του ὑπόστασις. Τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ ἦνε ἡ ἀνθρωπίνη φυλὴ φυσιολογικῶς ὑγιῆς, εἶνε καὶ εὐλογον καὶ εὐκόλον. Ὅταν ὅμως πρόκειται πρὸς τοῦτο νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ μέσον τῆς καταναγκαστικῆς στειρώσεως, θὰ ἀτενίσῃ ἐνώπιόν του πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς προσωπικότητας, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἡ ἐτοιμὴ πρὸς ἐκτομὰς χειρὸς θὰ ἀποδειχθῇ διατακτικωτάτη.

Ἡ ὀρθὴ ἀντίληψις.

Μεθ' ὅσης λύπης εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐλικρινώμεν ἰδέας τινὰς διατυπωμένας ἐπὸ μεμορφωμένων κυριῶν ἐν τῇ «Ἑλληνίδι» καὶ τεινούσας νὰ ἐκτρέψωσι τὴν γυναῖκα τοῦ φυσικοῦ τῆς προορισμοῦ, μετὰ τὸσαύτης χαρᾶς προθυμοποιούμεθα νὰ ἐξαιρώμεν πᾶν ὑγιῆς δημοσίωμα γυναικείας γραφίδος, συντεῖνον εἰς τὴν ἔξαρσιν τῆς ἀληθοῦς τῆς γυναικὸς ἀποστολῆς. Ὁρθὰ λοιπὸν εὐρισκόμεν ὅσα λέγει ἡ «Ἑλληνίς» χαρακτηρίζουσα τὴν ἐποχὴν μας ὡς πληθωρικὴν μὲν ἀπὸ πνεῦμα, ὡς ἐστερημένην ὅμως ψυχῆς, καὶ ἐκφράζουσα τὴν ἐπιθυμίαν «νὰ βγοῦν αἱ γυναῖκες ἀπὸ τὴν ὕλιστικὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς» καὶ νὰ φθάσων «σ' ἕνα βίον ποδὸν ῥιζῶνε μῆσα ἀπὸ τῆ ψυχῆ», νὰ «συμβადίσων δὲ σ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν μαζὺ με τοὺς ἀνδρας, καὶ μάλιστα νὰ προπορευθοῦν», φεύγουσαι τὴν σημερινὴν ἄψυχον ζωὴν καὶ δημιουργοῦσαι δι' ὑγινοῦς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν των ψυχὰς με θυσίαν τοῦ ἐγὼ των. Ἀλλ' ὁ σημερινὸς κόσμος τῆς μηχανικῆς πνευματικότητος καὶ τῆς ὠφελιμοκρατίας, ἣτις ἀποσπᾷ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν θρησκείαν καὶ τὰς παραδόσεις του, ἔχει ἀνάγκην τῶν καλῶν γυναικῶν ὄχι μόνον διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν «με τὶς ἀρετὰς ἐκεῖνες ποὺ θεμελιώνουν καὶ κάμνουν δυνατὴ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν», ἀλλὰ καὶ «διὰ νὰ λυτρώσων τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὸν πλανημένο καὶ ἀνήσυχον βίον, ἀπὸ τὶς ψευτοφιλοδοξίας καὶ τῆς ὕλιστικῆς τάσεως του». «Ἐθελουσία χωρὶς ὄρους εἶνε ἡ τελευταία ἐννοια τῆς γυναικείας ψυχῆς. Αὐτὴ δίδει εὐγένεια στὰ καθημερινὰ τῆς καθήκοντα, δίδει εὐτυχία στὸ γάμο καὶ ἀξιοπρέπεια στὴ μητρότητα». Τοιαῦτα διδάγματα προερχόμενα ἐκ τῶν τάξεων τῶν συγχρόνων ἀτεπυγμένων ἑλληνίδων μαρτυροῦν, ὅτι δὲν ἐξέλειπεν ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ γυναικείου κόσμου ἡ ὀρθὴ ἀντίληψις περὶ τῆς γυναικείας δεοντολογίας, ἣτις εἰς παλαιότερους χρόνους ἐκράτει τόσον ὑψηλὰ τὴν ἑλληνίδα κόρη καὶ μητέρα.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀντι τῆς Τρίτης, ἕνεκα τῆς ἐορτῆς, συνήλθεν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν τὴν Δευτέραν, ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν Πέμπτην. Καὶ χθὲς μὲν συνήλθε τὸ Πρωτόδικον Συνοδικὸν Δικαστήριον, σήμερον δὲ τὸ Δευτεροβάθμιον.

—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Σουλῶλου «Οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι» ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σιατίφου καὶ Σιαστίτης ὁμίλησε περὶ τῶν σκοπῶν καὶ τοῦ προγράμματος, ὡς καὶ τῶν πρώτων ἐνεργειῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

—Παραιτηθέντος τοῦ Ὑπουργοῦ Ἰεροσημασίας καὶ Παιδείας κ. Θ. Τουκοβασιλῆ, τὸ Ὑπουργεῖον ἀνέλαβε προσωρινῶς ὁ Ὑπουργὸς τῆς Προνοίας κ. Μαζρόπουλος ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης 22 τρ. μ. Αἰθήμερὸν δ' ἐπισκεφθεὶς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον παρέμεινε παρ' αὐτῷ ἐπὶ ὥραν περίπου. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀντεπεσκέφθη αὐτὸν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον χθὲς Παρασκευῆν.

—Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Αἰθιοπίας κ. Β. Χερουί, διελθὼν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, ἀπεχερατίσε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον. Ὁ κ. Χερουί ἐπεσκέφθη πάντας τοὺς τόπους ἐν Ἑλλάδι, ἐν οἷς ἐκήρυξεν ὁ Ἀπ. Παῦλος, καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κεφαλληνίας κ. Δαμασκηνός, μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀσθενήσας ἀπῆλθεν ἐπ' ἀδείᾳ εἰς τὴν ἔδραν αὐτοῦ.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος δι' Ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐφημερίους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπὸ 20-11-1933 ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἐπιθυμῶν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἄρτιαν τὴν παρούσαν τοῦ εὐλαβοῦς Ἱ. Κλήρου καὶ ἐν τῷ ναῷ καὶ ἔξω τοῦ ἱ. ναοῦ καὶ τὸν βίον αὐτοῦ ἀνέγκλητον, ἀνεπίληπτον, ἀγιοπρεπῆ καὶ διδασκοντα διαρκῶς, ποθῶν ἐπίσης δὲ καὶ τὴν διακονίαν του μεστὴν ἔργων ἀγαθῶν καὶ ψυχαφελῶν καὶ δράσεως πεφωτισμένης καὶ ἐν τῇ φιλανθρωπία καὶ ἐν τῇ κατηχητικῇ διακονίᾳ καὶ ἐν τῇ ὀργανώσει τῆς νεολαίας καὶ ἐν τῇ συστηματικῇ καὶ ἀποτελεσματικῇ διακονίᾳ τοῦ Θ. Κηρύγματος καὶ τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως, ἔγνω ἵνα συγκροτήσῃ ἐφημεριακὰς συνάξεις τοῦ εὐλαβεστάτου πρεσβυτερίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καθ' ἑκάστην Παρασκευὴν ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ, καθ' ὅς μετὰ πρότυπον καὶ ὑποδειγματικὴν λειτουργίαν, πρὸς ἄρτιωτέραν διδασκαλίαν τοῦ Ἱεροτελεστικοῦ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μετὰ βαθεῖαν καὶ ἐμπειροστατωμένην εἰσηγήσιν ὑπὸ ὀρισμένων εὐπαιδευτῶν Κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς θὰ διεξάγονται πεφωτισμέναι καὶ μακροαὶ συζητήσεις ἐπὶ τοῦ Τελετουργικοῦ, τοῦ Ἀγιοαστικοῦ, τοῦ Διδακτικοῦ καὶ τοῦ Διοικητικοῦ ἀκόμη ἔργου τῆς Ἐκκλησίας καὶ θὰ λαμβάνονται ἀποφάσεις ὑποχρεωτικαὶ διὰ τοὺς αἰδευσιμωτάτους Ἐφημερίους, διὰ τὴν ἀπόλυτον προσαρμογὴν πρὸς τὸ Τυπικὸν τῆς Ἁγίας Μητροπόλεως τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ὁμοιομορφίαν τῆς τελετουργικῆς διακονίας καὶ τῆς ὅλης ἐν αὐτῇ Ἱεροπροπέου καὶ συναισθηματικῆς παραστάσεως καὶ διὰ τὴν μετ' ἐπιγνώσεως Ἱερατικῆν καθόλου διακονίαν. Κατὰ τὰς ἐφημεριακὰς ταύτας συνάξεις θὰ ἐξετάζη αὐτοπροσώπως ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ τὰ πλεόν σπουδαῖα καὶ φλέγοντα ζητήματα ἐκάστης ἐνορίας πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ὑπηρεσίας τῶν ναῶν καὶ ἐπὶ ζητημάτων κοινῆς ὠφελείας, πρὸς εὐδωσίαν τῆς καθόλου ἐνοριακῆς ζωῆς. Χθὲς Παρασκευῆν ἐγένετο ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου (Ὁμοιοί) ἡ πρώτη Σύναξις τῶν Πρεσβυτέρων. Χοροστατοῦντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκοποῦ ἐτέλεσε τὴν θ. Λειτουργίαν μεθ' ἧν ἐξέβηκε τοὺς σκοποὺς καὶ τὸ διάγραμμα τῶν Συνάξεων ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, μεθ' ὃν ὁμίλησε πρὸς τοὺς ἐφημερίους ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπιστήσας τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν πίστην καὶ ἀκριβῆ τέλει τῆς θ. Λειτουργίας καὶ τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν.

—Τῇ προπαραλθούσῃ Δευτέρᾳ (13) ὁ νέος καθηγητὴς τῆς ἔδρας τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσης καὶ Ἑρμηνείας τῆς Π. Δ. καὶ Ἑβραϊκῆς Ἀρχαιολογίας κ. Βασίλειος Βέλλας ἤρξατο ἐπισήμως τῶν παραδόσεων αὐτοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου δι' ἀναρχητοῦ

λόγου ἐπὶ τοῦ θέματος «Θεὸς καὶ Ἱστορία ἐν τῇ Ἰσραηλιτικῇ Θεοσεσίᾳ». Ὁ ὁμιλητὴς κατεχειροκροτήθη.

—Ὁ κ. Μ. Γαλανός συνεχίζει τὰς ὁμιλίας του ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Γεωργίου Καρύτης κατὰ Κυριακὴν τὴν πρώταν κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ μετὰ μεσημβρίαν.

—Κατ' εἰδήσεις ἡμῶν ἐκ Λαρίσης λόγῳ τῶν ποικίλων ἀναγκῶν τῶν χριστιανῶν τῆς ἱ. μητροπόλεως Λαρίσης καὶ τῶν ἀνεχιροστιανικῶν προπαγανδῶν, κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο κατεβλήθη ἐντατικὴ προσπάθεια τόσον εἰς τὸν πνευματικὸν διαφωτισμὸν τῶν χριστιανῶν, ὅσον καὶ εἰς τὴν ὀλικὴν ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων. Καὶ δι' ὁ Σεβ. Μητροπολίτης πανταχοῦ κατὰ πάσας τὰς εὐκαιρίας εἰς τὰς κοινωνίας καὶ τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας δὲν ἔπαυε διδάσκων τὰ καιρία καὶ τὰ χρήσιμα εἰς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς οἵτινες πανταχοῦ συνέρρεον εἰς τοὺς ναοὺς ἀσφυκτικῶς. Ἄλλὰ καὶ ὁ δοκιμὸς ἱεροκήρυξ τῆς ἱ. μητροπόλεως Πανσο. Ἀρχιμ. κ. Σ. Ἀναξίλης μετὰ ζήλου παραδειγματικοῦ κηρύττει τακτικῶς ἐν τῇ Λαρίῃ καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις καὶ κομποπόλεις πρὸς πνευματικὴν φωτισμὸν τῶν πιστῶν. Ἰδίᾳ κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον εἰργάσθη ἐντατικῶς ἐν τῇ ἔδρᾳ ἐκ περιτροπῆς εἰς πάντας τοὺς ναοὺς, πᾶσαν δὲ Κυριακὴν ἀπόγευμα ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ δι' ἐποικοδομητικῶν ὁμιλιῶν ἀναπτύσσει διάφορα κοινωνικά θέματα ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὄλου τοῦ κλήρου τῆς πόλεως καὶ πλείστον ἀρχορατῆριον. Ὡσαύτως καθ' ἑκάστην Πέμπτην μ. μ. ὁ ἱεροκήρυξ ἐκήρυξεν εἰς ἕτερον ναὸν ἀναπτύσων εἰδικὰ θέματα διὰ τὰς μητέρας καὶ τὰς κόρας, κατὰ σύστασιν δὲ τῆς Α. Σ. δὲν παρέλειψε νὰ δώσῃ καὶ τινὰς ἐπιστημονικὰς διαλέξεις διὰ τὴν ἀνεπτυγμένην τάξιν, ὡς παρηκολούθησαν πάντες οἱ ἐπίσημοι οἱ διανοούμενοι καὶ πλείστοι ἄλλοι. Ὁ ἄοκνος ἱεροκήρυξ τῇ προτροπῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα ἐδίδασκε καὶ τοὺς στρατιώτας κατὰ παράκλησιν τῶν εὐσεβῶν διοικητῶν τῶν μονάδων τοῦ Β' σώματος στρατοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ ἐν ταῖς φυλακαῖς. Ἡ Μητρόπολις δὲν ὑπέστησε καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς νεολαίας διὰ τῶν κατηχητικῶν σχολείων. Ἰδρύθησαν ἀρκετὰ εἰς τὰς κομποπόλεις περὶ τὰ 12 καὶ ἐν τῇ πόλει 10) ἀνώτερα καὶ κατώτερα, εἰς ἃ ἐδίδαν ὁ ἱεροκήρυξ, εὐπαιδευτοὶ κληρικοὶ καὶ εὐσεβεῖς καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι. Τὸ μυστήριον τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως δὲν ἔμεινε νεκρὸς τύπος. Οἱ ἀνά τὰ χωρία δυνάμενοι ἱερεῖς προετράπησαν ὑπὸ τοῦ Σεβ. νὰ ἐξομολογῶσι τοὺς χριστιανούς, ἐν δὲ τῇ πόλει Λαρίσης ὁ ἀκούραστος ἱεροκήρυξ δὲν ἔπαυσε νὰ ἐξομολογῇ ἐν τῷ ναῷ εἰς τακτικὰς ἡμέρας καὶ ὥρας. Τοῦτ' αὐτὸ ἐγένετο καὶ εἰς τὰς διαφόρους κοινότητας κατὰ τὴν περιουσίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου καὶ τοῦ ἱεροκήρυκος. Διὰ τὴν φιλανθρωπίαν καὶ ἀρωγὴν τῶν πασχόντων προνοίᾳ τῆς Μητροπόλεως συνεστήθη ἡ περιφορὰ κνυίου εἰς ἕνα ἕκαστον ναὸν διὰ τὰς φιλοπτώχους ἀδελφότητας τῶν κυριῶν εἰς ἑκάστην τῶν ἐπὶ τὰ ἐνοριῶν τῆς πόλεως. Ἐκ τούτων καὶ ἐξ ἄλλων προσφορῶν ἀρκετὰ δεκάδες χιλιάδων δραχμῶν ἐισπράττονται καὶ διανεμονται πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πενομένων. Δραστηριῶς ἐργάζεται ἐπίσης ἕτερος ἠθικοθηροσκευτικὸς σύλλογος «Ἅγιος Ἀχιλλεῖος». Οὗτος ἐκτός τῶν ἐκάστοτε χορηγουμένων βοηθημάτων εἰς ἀπόρους, εἰς πληρωμὴν χρεῶν πρὸς ἀποφυλάκισιν ἀπόρων, χορηγεῖ κατὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ Πάσχα ἐνδύματα καὶ τροφὰς εἰς πενομένους. Ὑπερ τὰς 45.000 δραχμάς ἐδαπάνησεν ὁ Σύλλογος πρὸς ἀπόρων κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Τῆς φιλανθρωπικῆς ταύτης κινήσεως δὲν ἔμειναν ἀμέτοχα καὶ τὰ παιδιὰ τῶν κατηχητικῶν σχολείων μας. Διετάχθη ὑπὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως ἡ περιφορὰ κνυίου καθ' ἑκάστην Κυριακὴν καὶ μεγάλῃ ἐορτῇ εἰς ἕκαστον ἱερόν ναόν. Διὰ τῶν χρημάτων τούτων ἠγοράσθη κατάλληλον ὕψωμα καὶ κατεσκευάσθησαν δωρεάν ὑπὸ φιλευσεβῶν κυριῶν 65 στολαὶ ἀρρένων καὶ 56 θηλέων. Αὐτὰ παρεδόθησαν εἰς ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίδας τῶν κατηχητικῶν σχολείων τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν μέσῳ ἀσφυκτικοῦ πλήθους ἐπὶ παρουσίᾳ ὄλων τῶν ἀρχῶν, ἀφ' οἱ μαθηταὶ τῶν κατηχητικῶν σχολείων ἔφαλον διάφορα ἔξομα καὶ ἱπὴνγειλαν ποιήματα ἐξυμνοῦντα τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν φιλαλληλίαν. Τὴν συγκινητικὴν ταύτην

τελετήν καταλλήλως έπεσφράγισεν ό Σεβ. Μητροπολίτης και ό Ιεροκήρυξ της Μητροπόλεως. 'Ο ειρημένος Σύλλογος πρός τούτους τή βοηθεία των ναών και τή συμπράξει φιλανθρωπών Ιατρών της πόλεως και του στρατού ίδρυσεν Ιατρείον άπόρων, εις ό άρκετοί πτωχοί εύδουλοοσι δωρεάν Ιατρικήν περίθαλψιν και τινα φάρμακα. 'Ο αύτός φιλευσεβής σύλλογος ίδίαις δαπάναις έφερε πτυχιούχον της Θεολογίας χρηστοθηέστατον νέον και διά τώ κήρυγμα του θείου λόγου εις την ύπαιθρον κατ' επιθυμίαν της Μητροπόλεως και τινων χριστιανών, και ούτω εκ των ένόντων έξοικονομεΐται τώ τακτικόν κήρυγμα και εις τās κωμοπόλεις και εις τās χωρία της μητροπολιτικής περιφερείας Λαρίσης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Επί τή συμπλήρωσει τετραετίας (7 'Οκτ.) από της πατριαρχικής έκλογής Φωτίου του Β' έγένητο εν τοις Πατριαρχείοις δεξίωσις καθ' ήν εις την Α. Θ. Π. υπέβαλον τās συγχαρητηρίους ευχάς των εν σώματι ή 'Ιεραρχία, ή πατριαρχικοί ύξωματούχοι και ό Σχολάρχης μετά του καθηγητικού σώματος της εν Χάλκη Θεολογ. Σχολής.

—'Εν τή «'Ορθοδοξία» ό σεβ. μητροπολίτης Σάρδεων κ. Γερμανός ήξεατο δημοσιεύων «Συμβολήν εις τούς πατριαρχικούς καταλόγους Κων)πόλεως από της άλώσεως και έξίης».

—'Εν Σικάγω συνήλθεν ή Ε' έκκλησιαστική συνέλευσις της 'Αρχιεπισκοπής 'Αμερικής, καθ' ήν συνεζητήθησαν διάφορα ζητήματα άφορώντα εις την θρησκευτικήν και την μορφωτικήν ζωήν του εν 'Αμερική ορθοδόξου 'Ελληνισμού.

—Εις την διά του θανάτου του μητροπολίτου Φιλαρέτου χηρέυσασαν έπαρχίαν 'Ηρακλείας μετετέθη ό σεβ. μητροπολίτης Νικαίας κ. Βενιαμίν, όστις και έκλήθη ως μέλος της 'Ι. Συνόδου πρός συμπλήρωσιν της συνοδικής θητείας αυτού ως μητροπολίτου Νικαίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Καθ' ό αναγράφη τώ συνοδικόν όργανον «'Εκκλησιαστικός Κήρυξ», ή Ι. σύνοδος της Βουλγαρικής 'Εκκλησίας λαβούσα υπ' όψιν δι ό εκάστοτε εις τούς άγιους τόπους άποδημούντες βούλγαροι προσκυνηταί ύφίστανται διαφόρους μακονυχίας εκ της κακής διοργανώσεως των προσκυνηματικών των ταξειδίων και έξ άλλων λόγων, άπεφάσισεν όπωσ ίδρύσθην εν 'Ιεροσολύμοις «Βουλγαρικόν έκκλησιαστικόν λαϊκόν Οίκον», εις τόν όποιον νά καταφεύγωσιν ή εις των βουλγαρών μεταβαίνοντες πρός προσκύνησιν των 'Αγίων τόπων. Πρός τούτο έθέσπισεν όργανισμόν φέροντα τόν τίτλον του εν λόγω οίκου υπό την διεύθυνσιν κεντρικής επιτροπής, εις ήν άνετέθη ή περι της ίδρύσεως του οίκου μέριμνα δι' έξευρέσεως των υλικών μέσων, συνεστήθησαν δε και εν ταις κυριωτέραις έπαρχιακίς πόλεσιν ύποεπιτροπαί, αίτινες θά καταβάλωσιν ένδελεχείς προσπάθειας πρός συλλογήν προαιρετικών δεινάων πρός ταχίστην άποπεράτωσιν του έργου.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

['Η «'Εκκλησία» εν τή τμήματι τούτῳ αναφέρει πάσαν νέαν έκδοσιν, ής αντίτυπον άποστέλλεται πρός την Διεύθυνσιν].

Άρχιμ. Καλλίστου Μηλιαρά, Οι άγιοι τόποι εν Παλαιστίνη και τὰ έπ' αυτών δίκαια του έλληνικού έθνους. Τόμ. Β' (εκ της «Ν. Σιών»). 'Εν 'Ιεροσολύμοις, τύποις Ι. Κοινου του Π. Τάφου, 1933.—'Ο άκάματος έρευνητής του παρελθόντος της, εις ήν άνήκει και ήν τόσον τιμή διά της επιστήμης και της άρετής, 'Αγιοταφινικής 'Αδελφότητος κάλλιστος συγγραφεύς του άνα χειρας όγκώδους τόμου (σελ. 161992) έφοδιάζει την Ιστορίαν της Σιωνίτιδος 'Εκκλησίας δι' έργον άποτελούντος καρπόν ώραϊον και εϋχυμον μόχθων πολυετών, πραγματικών άθλων. Διότι εν τή έργῳ του τούτῳ ό λόγος περι των άτελευτήτων άθλων των πρωθεραρχών αυτης ύπερ της σωτηρίας και της διατηρήσεως των εν Παλαιστίνη Ιερών προσκυνημάτων πρός στήριξιν της ορθοδοξίας εν τούτς θεοδαΐστοις τόποις. 'Ο τόμος ούτος, πραγματευόμενος την μακράν και περιπε-

τειώδη Ιστορίαν των άγ. τόπων υπό την κυριαρχίαν των τούρκων σουλτάνων—ήτοι από του 15' αι., όποτε Σελήμ ό Α' καταλύσας τώ κράτος των Μωμελούκων, υπέταξε και την Παλαιστίνη, μέχρι της υπό των άγγλων άλώσεως της 'Αγίας Γῆς—έμφανίζει ήδη τώ όλον μέγα σύγγραμμα του σ. εν όλη τή άριότητι του, υπό ταύτην δ' άποβαίνει τούτο έμφανές μνημείον τεκμηριούν την βαθεΐαν συνείδησιν της άποστολής της 'Αγιοταφινικής 'Αδελφότητος και τὰ διά των άπάτων αυτης άγώνων αναντίρρητα και άπαράγραπτα δίκαια του έλληνικού Γένους επί των Ιερών προσκυνημάτων. Τό σύγγραμμα, άποτελούν άληθές έντρούφημα διά τόν μελετητήν της έκκλησιαστικής ήμῶν Ιστορίας, άσίγητον δε και εϋλωττον άμα άπολογία ύπερ των δικαίων τούτων—κατά τώ «δία Σιών ου σωπήσεται και διά 'Ιεροσολήμ ουκ άνήσῳ».—εινε άπειρομένον υπό του σ. «τῷ Μακαριωτάτῳ και σοφωτάτῳ 'Αρχιεπισκόπῳ 'Αθηνῶν και πάσῃ 'Ελλάδος Χρυσοστόμῳ Α. Παπαδοπούλῳ», ου μόνον ως περιβλέπτῳ εν τή όρθοδόξῳ 'Εκκλησίᾳ άγιοταφίτη, αλλά και ως τῷ κυρίως Ιστορικῷ της 'Εκκλησίας 'Ιεροσολύμῳ.

Εβλογίου Κουρίλα Λαυριάντου, 'Αλβανικαί μελέται: 'Η μετάφρασις της Κ. Διαθήκης εις τώ αλβανικόν. Θεσσαλονίκη, τύποις Μ. Τριανταφύλλου, 1933.—'Ο και εκ πολλών άλλων έργων γνωστός σ., ως εκ των άλλων παρ' ήμῖν αλθανολόγων δυνάμενος νά έχη εϋχυρον γνώμην περι της παρὰ τοις αλθανοφώνοις χριστιανούς αλβανικής μεταφράσεως της Κ. Διαθήκης, επιχειρεΐ εν τή συγγραφῇ αυτη κριτικήν ανασκόπησιν των δύο αλθανικῶν μεταφράσεων: Γρηγορίου του 'Αργυροκαστρίτου και του Κ. Χριστοφορίου από έπόψεως γλωσσικής, έριμνηνευτικής και δογματικής. 'Ανεξαρτήτως του καθαρώς φιλολογικού μέρους, ή έκτίμησις του όποίου έπαρίεται εις τούς ειδικούς αλθανομαθητάς, ή του όλου έργου μελέτη πείθει περι των θεμελιωδών—και επιβλαβών—άτελειών άμφοτέρων των περι των ό λόγος αλθανικῶν μεταφράσεων και περι τῷ βασίμῳ της εϋχής του σ. όπως εκκαθαρισθῇ ή αλβανική γλώσσα και δημιουργηθῇ μία «ύψηλή και ακραιφνής έκκλησιαστική αλβανική γλώσσα», καταληγτή υπό του εϋσεβοϋ λαού και μέλλουσα ν' άποτελέσῃ τώ ύπόδειγμα της επισήμου έθνικής γλώσεως εν 'Αλβανίᾳ. 'Αξιον ιδίας προσοχής εινε τώ περι θεοπνευστίας της άγ. Γραφῆς κεφάλαιον (σ. 136—151), ως στρεφόμενον περι θέμα θεολογικόν μεγάλης σπουδαιότητος.

Άρχιμ. Μεθοδίου Κοντοσιάνου, 'Ο θίος του 'Ιησού κατά τὰ Εθαγγέλια. Τόμ. Α'. 'Αθήναι, Τύποις «Τριών 'Ιεραρχῶν» 1933.—'Ο εύπαιδευτος σ. του εϋόγκου τούτου έργου (σελ. 370, εις μέγα δον) παρωρμήθη εις την συγγραφήν αυτου, ως λέγει εν τῷ προλόγῳ, τώ μὲν εκ της γοητείας, ήν πάντοτε ήσθάνετο εκ της μελέτης της διδακακίας και της ύπερποϋς προσοπιότητος του Κυρίου ήμῶν, τώ δε εκ της εν τῷ έλληνικῷ τύπῳ κατά μετάφρασιν δημοσιεύσεως βιογραφιών του 'Ιησού Χριστου υπό διαφόρων της 'Εσπερίας λογίων λογοτεχνικού κυρίως χαρακτήρος και κατά την υποκειμενικήν εκάστον άντίληψιν. 'Εντεϋθεν ήσθάνθη την ανάγκην νά παράσχη εις τώ αναγνωστικόν κοινόν βιογραφίαν του 'Ιησού Χριστου σύμφωνα πρός τώ Εθαγγέλιον, την μοναδικήν αυθεντικήν πηγήν των περι αυτου πληροφοριών. Πρός τούτο ως βάσιν μὲν του βίου του θεανθρώπου έλαβε τώ κατά 'Ιωάννην Εθαγγέλιον, δι' ους λόγους εξηγεΐ διά μακρῶν εν τῷ Εισαγωγῇ του έργου, άποφυγών δε τās ύποσημειώσεις προϋτίμησε τās παρεκβάσεις, ένεκα των όποιων και προσέλαβεν ή συγγραφή διαστάσεις μεγάλας. 'Ο έκδοθεΐς Α' τόμος άποτελείται εκ δύο μερών, ών τώ μὲν πρώτῳ περιλαμβάνει τόν Εισαγωγῆν, δυσανάλογον, όμολογουμένως πρός τώ όλον έργον (σ. 13—287), εν δε τῷ δευτέρῳ εκτίθενται τὰ από της νηπιακής του Κυρίου ηλικίας μέχρι και του πειρασμού, κατακλείεται δ' ό τόμος διά κεφαλαίον περιέχοντος τόν χαρακτηρισμόν της προσωπικότητος του 'Ιησού. Δέν εινε θεδαίως δυνατόν νά σχηματισθῇ πλήρης άντίληψις περι του όλου έργου, έφ' όσον αναμένεται ή έκδοσις και δευτέρου τόμου ουκ ήττον όμως ως έργον διά τώ πολύ κοινόν συγγραφέν εινε προΐον άξιεπαΐνου φιλο

πονίας κληρικού φιλοτίμως καλλιεργούντος τὰ θρησκευτικά γράμματα ἐν τῇ μέσῃ τῶν λοιπῶν διδασκτικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, ἅτινα ὀλίγον μόνον καιρὸν ἀφήνουν: διαθέσιμον πρὸς συγγραφικὰς δημιουργίας.

Les «Evergètes» ou Bienfaiteurs de la nation Grecque. Édition de la Direction de la Presse du Ministère des Affaires Étrangères. Athènes, 1933. — Ἐν τῷ τεύχει τοῦτο ἐκτίθεται ἡ εὐεργετικὴ ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους δράσις τῶν μεγάλων αὐτῶ εὐεργετῶν Ἀποστόλου Ἀρσάκη, Ἰω. Βαρβάκη, Γεωργίου Ριζάρη, Ἀδελφῶν Ζωσιμάδων, Σοφ. Ἀχιλλοπούλου, Γρηγ. Μαρασλή, Δημ. Βερναρδάκη (τοῦ Κρητός), Ν. Στουρνάρα, Μιχ. Τσιτσά, Γ. Ἀδέρωφ, Π. Βασσάνη, Ἀδελφῶν Ζάππα, βαρόνων Σίνα, Μ. καὶ Π. Βαλλιάνου, Ἀνδρ. Συγγρού, Σωτ. Ἀναργύρου, Μαρ. Κορριαλένιου, Γ. Χατζηκώστα, Ἀδ. Βρανῆ, Ἐλένης Χατζηκώστα, Ἐμμ. Μπανάκη, Β. Σιδιτανίδου, Δ. Οικονόμου κλπ. Τὸ βιβλίον εἶνε διδασκτικώτατον καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ διανέμηται εἰς τὸν μαθητικὸν ἰδίως κόσμον ἐν μεταφράσει πρὸς φρονηματισμόν.

Σίμωνος Ι. Καρᾶ, Ἡ θυζαντινὴ μουσικὴ σημειογραφία. Μετὰ 4 μουσικῶν πινάκων. Ἀθήναι, 1933. — Ὁ σ., λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τῆς ἀνακινήσεως ζητήματος θυζαντινῆς μουσικῆς παλαιογραφίας, ἐν τῇ παρούσῃ μελέτῃ πραγματεύεται τὸ μὲν περὶ τῆς πρὸ τοῦ 1814 ἐξελίξεως τῆς μουσικῆς γραφῆς τῶν θυζαντινῶν μουσικῶν χειρογράφων, ἧς καὶ ἀποδεικνύει τὴν ἐκ τῆς ἀρχαίας μουσικῆς καταγωγὴν· τὸ δὲ, ἀνακρίνον τὰς ἐκάστοτε ἀντιρροήσεις περὶ τῆς φύσεως, τῆς σημειογραφίας καὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς μουσικῆς, ἄγει εἰς τὸν καθαρισμόν τοῦ μόνου, κατ' αὐτόν, τρόπου τῆς προσπελάσεως εἰς τὴν παλαιὰν μουσικὴν στενογραφίαν. Χαρακτηρίζων δὲ ὡς φανταστικά τὰ περὶ εὐρέσεως κλειδῶς τῆς παλαιᾶς μουσικῆς γραφῆς ὀρίζει τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος εὐρισκομένην εἰς χεῖρας τῶν ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀσχοληθέντων περὶ τὴν καθ' ἡμᾶς μουσικὴν παλαιογραφίαν, καὶ ὀχι τῶν ξένων.

Γενικὴ Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία: ὄργανον πρὸς διάδοσιν τοῦ ἑλληνικοῦ βιβλίου. Περιοδικὸν δημοσίευμα διμηνηαῖον. Ἐπιμελεία Ε. Ἰωάννου (τέλλου Ἄγρα), βιβλιοφύλακος ἐν τῇ Ἑθνικῇ Βιβλιοθήκῃ. Ἔτος Α', τεύχος 1. Ἐκδότης: Βιβλιοπωλεῖον Εὐτυχ. Βαγιανάκη. Ἀθήναι, 1933. — Ἐνεκα τῆς μέχρι τοῦδε ἐλλείψεως συστηματικῆς βιβλιογραφίας ἐν Ἑλλάδι ἀπέβαινε πρὸ πολλοῦ ἐπιτακτικὴ ἢ τακτικὴ αὐτῆς παρακολούθησις δι' ὄργανον εἰδικοῦ, ἀπεικονίζοντος πᾶσαν τὴν ἑλληνικὴν ἐκδοτικὴν κίνησιν. Τὸ νεοφανὲς περιοδικόν, εἰς ἐμπείρους χεῖρας ἐμπειστειμένον, θὰ ἀγγέλλῃ πᾶσας τὰς κατ' ἕκαστον διήμερον ἐν Ἑλλάδι καὶ τὰς ἐν τῷ ἔξωτερικῷ ἑλληνικῆς ἐκδόσεως πάντων τῶν κλάδων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν γραμμάτων καθ' ὅλην, ὑποχγεῖται δὲ τὴν παρακολούθησιν καὶ τῶν δημοσιευμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ περιοδικοῦ τύπου. (Ἐτησ. συνδρ. ὄρχ. 50. Τὸ τεύχος ὄρχ. 10. Ἀκαδημίας 56α).

Häggkomster och Livsinttryck fill Minnet ar Nathan Söderblom.—Lindblads Förlag Uppsala 1933.—Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀρτι ἐκδοθὲν περιέχει συντόμους βιογραφικὰς σημειώσεις καὶ προσωπικὰς ἐντυπώσεις περὶ τοῦ αὐδοῦμου Ἀρχιεπισκόπου Οὐφάλας Nathan Söderblom τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς ὀργανώσεως Life and Work ἢ τοῦ πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ γραφείσας παρὰ ἐβδομήκοντα παγκοσμίου φήμης σοφῶν θεολόγων καὶ συγγραφέων ἀντιπροσωπευόντων περὶ τὰς εἴκοσι διαφόρους χώρας. Τὸ βιβλίον καλλιτεχνικώτατα ἐκτυπωθὲν περιέχει δύο ἀναμνηστικὰς εἰκόνας τοῦ ἀειμνήστου σοφοῦ ἀρχιεπισκόπου, ὡς καὶ ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς ἐκάστης τῶν ἐντυπώσεων τὰς εἰκόνας τῶν συνταξάντων αὐτὰς καὶ ἀποτελεῖ πρωτότυπον καὶ πλούσιον ἐπιστημονικὸν συμπόσιον εἰς μνήμην τοῦ μεταστάντος πρωθιεραρχοῦ τῆς Σουηδικῆς Ἐκκλησίας. Τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸν ἀξιόλογον τοῦτον ἀναμνηστικὸν τόμον ἀντιπροσωπεύει ὁ καθηγητὴς κ. Ἀμίλιας Σ. Ἀλιδίζατος, διὰ τῶν προσωπικῶν τῶν ἐντυπώσεων ἐκ τῆς φιλικῆς του ἀναστροφῆς μετὰ τοῦ μεγάλου σοφοῦ. Πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἐν τῷ βιβλίῳ περιεχόμεναι ἐντυπώσεις ἀποτελοῦν θαυμάσια ὑποδείγματα ἐγκομίων εἰς μεγάλην ἀληθῶς ἐκκλησιαστικὴν προσωπικότητα, ἐντυχόμεναι ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς διαθέσεως καὶ

τῆς πραγματικῆς ἐκτιμήσεως τῶν συγγραφέων αὐτῶν πρὸς τὸν ἀείμνηστον ἱεράρχην. Ἡ εἰς τὸ σουηδικὸν διστυχῶς μετάφρασις πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν δοκιμῶν καθιστῶσιν ἀπρόσιτον τὸ περιεχόμενον εἰς τῆς μὴ γνωρίζοντα τὴν γλῶσσαν αὐτήν.

«Χριστιανικὴ Νεολαία». Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ περιοδικοῦ τοῦτου, ὅπερ ἐμφανίζεται ὡς μηνιαῖον δελτίον τῆς «Χριστιανικῆς Δράσεως» τῆς ὁμοσπονδιακῆς ἐνώσεως ὁμίλων νέων καὶ νεανίδων, περὶ ἧς ἔγραψε τὰ προσήκοντα ἡ «Ἐκκλησία». Καὶ τὸ φύλλον τοῦτο διευθύνει ὁ δραστηριώτατος Πρωτοπρεσβύτερος πατὴρ Ἐμμ. Μυτιληναῖος, ὁ δλοντου τὸ πλοῦσιον ἱερατικὸν σφρίγος χρησιμοποιῶν πρὸς ὀργάνωσιν τῶν νέων μας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς θρησκείας. Εὐχόμεθα εἰς τὴν κίνησιν αὐτὴν ταχεῖαν τὴν ἐξάπλωσιν καὶ προτρέπομεν τοὺς νέους εἰς συναγεμισμόν περὶ τὴν ὁραιότεραν σημαίαν τῆς νεότητος. Ἀπὸ τῶν ἀγνῶν ἐνθουσιασμοῦ τῆς νεότητος ὑπὲρ τῶν ὑψίστων ἰδανικῶν θὰ παραδειγματισθῇ ἀσφαλῶς καὶ ἡ κλονιζομένη πρεσβύτερα γενεά.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνοουρίας

Κενωθείσις τῆς θέσεως Ἐφημερίου τοῦ ἐν Πουλήθροις Κυνοουρίας Ι. Ναοῦ, συμφώνως τῷ Νόμῳ προσκαλούμεν τοὺς ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ ἱερατεῦσωσιν ἐν αὐτῷ νὰ ὑποβάλλωσιν Ἡμῖν ἐντός μηνὸς ἀπὸ σήμερον δι' αἰτήσεως αὐτῶν τὰ ἀπαιτούμενα Πιστοποιητικά, ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι. Ἐν Τριπόλει τῇ 5 Νοεμβρίου 1933 † Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνοουρίας Γερμανός.

Ι. Μητρόπολις Ὑδρας καὶ Σπετσῶν.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 81, 82 καὶ 83 τοῦ Νόμου 5139 περὶ ἐνοριακῶν ναδῶν καὶ ἐφημεριῶν κ.λ.π. προσκαλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα ἵνα χειροτονηθῶσιν ἱερεῖς καὶκαταλάβωσιν τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ ἐν Γαλατᾷ τῆς Τριζυγίας ἰ. ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου, ὅπως ἐντός ἐνὸς καὶ ἡμισέως μηνὸς ἀπὸ σήμερον, ἤτοι μέχρι τῆς 19ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὴν αἴτησιν τῶν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 83 ὀριζομένων πιστοποιητικῶν. Ἡ παρούσα πρόσκλησις ἀπευθύνεται καὶ πρὸς ἤδη χειροτονημένους ἱερεῖς κεκτημένους τοῦλάχιστον ἀπολυτήριον ἑλληνικοῦ σχολείου. Ἐν Ὑδρᾷ τῇ 4η Νοεμβρίου 1933. † Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος.

Ι. Μητρόπολις Σπάρτης.

Ἡ ἱερὰ μητρόπολις Σπάρτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2470 προκηρύξεως αὐτῆς συνωδᾷ τῷ ἄρθρῳ 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 καλεῖ τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι τῆς 5ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ. ὑποβάλλωσιν μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος πρὸς συμμετοχὴν εἰς ἐνέργειαν ἐκλογῆς ἐφημερίου διὰ τὴν χηρεύουσαν θέσιν τοιοῦτου ἐν τῷ χωρίῳ Ποταμῆ τοῦ τέως Δήμου Φελίας. Ἐν Σπάρτῃ τῇ 16 Νοεμβρίου 1933. † Ὁ Σπάρτης Γερμανός.

Ι. Μητρόπολις Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου

Προκειμένου νὰ πληρωθῶσιν, διὰ τακτικῶν ἐφημεριῶν, αἱ κεναὶ ὀργανικαὶ θέσεις ἐφημεριῶν τῶν κάτωθι ἐνοριῶν, καλούμεν οἱ βουλομένοι νὰ καταλάβωσιν μίαν τῶν θέσεων τούτων καὶ ἔχοντες τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου 5139 ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντός δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μητροπόλεως τὰ ἀπαιτούμενα ἔγγραφα: 1) Ἀμάραντα, 2) Πλάγια, 3) Κάτω Σούρμενα, 4) Ἀνάβρινα. Ἐν Κιλκίς τῇ 18 Νοεμβρίου 1933. † Ὁ Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου Κύριλλος.

Τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι